

Mračni gospodar - Iva Mili

-Tu iza one šume vam je zamak Timberli! - doviknu kočijaš pre nego što je ošinuo konja i nastavio niz drum.

Alisa Pejn prikupi jače ogrtač oko sebe gledajući za kočijom. Sitna kiša činila je prizor još sumornijim. Vetar je šibao kao da želi da joj kaže da je pogrešila što se odlučila da dodje ovamo. Ona udahnu duboko i podiže svoju putnu torbu. Kasna jesen je, treba da požuri ako misli da do zamka stigne pre mraka, pomislila je pokušavajući da povрати svoju praktičnost i obuzda pesimizam. Pešačenje kroz mračnu šumu, ma koliko kratko trajalo, neće joj popraviti raspoloženje. Pomisao da će ovo na šta se odlučila činiti dobro njenoj mladjoj sestri podstače je da energičnije ubrza korak. Neće se obazirati na malopredjašnja mračna upozorenja one gospodje iz kočije, koja ju je šapatom odvrćala od dolaska ovamo.

- U toj kući nije sve kako treba, dete - rekla joj je ona još jednom pre nego što je Alisa izašla iz kočije.

Posle pola sata udarala je metalnom alkom na ulazna vrata. Nadala se da će uskoro neko doći i otvoriti joj, jer ako se to ne desi, pretila je opasnost da pokisne do gole kože. Stresla se. Odolela je iskušenju da u torbi potraži pismo gospodje Hil i proveriti da nije pogrešila adresu. Zamak je delovao skoro napušteno, sivo i zlokobno. Ubedila je sebe kako joj to previše ne smeta. To je samo utisak zbog lošeg vremena i tmurnog jesenjeg sumraka, listovi iz oglasa na koji se javila bili su prilično dobri, a ona odlučna da zaradi platu i obezbedi Suzani školovanje. Ne može je sada ništa zaustaviti u toj nameri.

Mračni gospodar - Iva Mili

-Tu iza one šume vam je zamak Timberli! - doviknu kočijaš pre nego što je

ošinuo konja i nastavio niz drum.

Alisa Pejn prikupi jače ogrtač oko sebe gledajući za kočijom. Sitna kiša činila je

prizor još sumornijim. Vetar je šibao kao da želi da joj kaže da je pogrešila što se

odlučila da dodje ovamo. Ona udahnu duboko i podiže svoju putnu torbu. Kasna

jesen je, treba da požuri ako misli da do zamka stigne pre mraka, pomislila je

pokušavajući da povrati svoju praktičnost i obuzda pesimizam. Pešačenje kroz

mračnu šumu, ma koliko kratko trajalo, neće joj popraviti raspoloženje. Pomisao da

će ovo na šta se odlučila činiti dobro njenoj mlađoj sestri podstaće je da ener-

gičnije ubrza korak. Neće se obazirati na malopredjašnja mračna upozorenja one

gospodje iz kočije, koja ju je šapatom odvrćala od dolaska ovamo.

- U toj kući nije sve kako treba, dete - rekla joj je ona još jednom pre nego što je

Alisa izašla iz kočije.

Posle pola sata udarala je metalnom alkom na ulazna vrata. Nadala se da će

uskoro neko doći i otvoriti joj, jer ako se to ne desi, pretila je opasnost da pokisne

do gole kože. Stresla se. Odolela je iskušenju da u torbi potraži pismo gospodje Hil

i proveri da nije pogrešila adresu. Zamak je delovao skoro napušteno, sivo i

zlokobno. Ubedila je sebe kako joj to previše ne smeta. To je samo utisak zbog lošeg vremena i tmurnog jesenjeg sumraka, listovi iz oglasa na koji se javila bili su

prilično dobri, a ona odlučna da zaradi platu i obezbedi Suzani školovanje. Ne

može je sada ništa zaustaviti u toj nameri.

Namršteni stari sluga konačno i otvori, škiljeći nepoverljivo u njenu jadnu,

pokislu pojavu. Ona se nehotice ispravi i pokuša da zvuči bodro.

- Dobro večer, ja sam gospodja Alisa Pejn, javljam se po oglasu. Da li je tu

gospodja Hil? - dodala je na kraju, jer se nije činilo da ima želju da je pusti

unutra.

On se bez reči pomaknu u stranu. Sa olakšanjem je ušla. Konačno na

suvom.

Niz stepenice se teško spuštala krupna, isto tako stara žena, veoma

prijatne pojave. Bar je njeno lice bilo sa osmehom dobrodošlice.

- Draga moja, pa vi ste skroz pokisli. Udjite, udjite, Džonse, odvedi gospodju u sobu da se presvuče a onda sidjite u salon da se upoznamo i

popričamo.

- Gospodja Hil? - upita Alisa, ali bilo je očigledno da je stigla na pravu adresu.

- Da, da. Vi ste Alisa Pejn, zar ne?

- Da - tek sada odahnu Alisa.

Izgled i dobro raspoloženje gospodje Hil ulivali su nadu da njen boravak ovde

neće biti totalni promašaj, kao što se uplašila u prvom momentu.

Soba je bila čista, i što joj se najviše dopalo, u kaminu je gorela vatra. Dobro je.

Zapažala je takve detalje. Oni su govorili o gospodarima više od oglasa i obećanja

u dogovorima. Svi njeni prethodni poslodavci maksimalno su štedeli ogrev kada je

posluga bila u pitanju. Kao guvernanta ili društvenica, naravno, nije baš potpadala u

potpunosti u poslugu, ali nije bila ni u mnogo boljem položaju.

Ona poravna crnu kapicu i jednostavnu haljinu. Nadala se da odaje utisak

ozbiljne, starije i pomalo stroge osobe od autoriteta. Veoma joj je potreban ovaj

posao. Moraće da da sve od sebe.

Uskoro je sedela u salonu pored vatre sa gospodjom Hil, iako je kuća bila velika

i stara, u salonu je bilo prijatno i toplo. Umela je da na osnovu sitnih detalja oceni i

ambijent i ljude već na prvi pogled. Ne samo ljubazno lice gospodje Hil, ohrabri-

vala je i toplota ove sobe. Gospodja Hil nije izgledala kao škrtica i cepidlaka.

Možda će joj dati i veću platu?

- Jeste li se malo odmorili? - upita gospodja Hil ljubazno, a Alisa klimnu

glavom sa osmehom. - Odlično. Uskoro će večera, ali do tada ćemo moći da malo

posedimo u salonu. Gospodin Gosvord stiže tek sutra. Sa njim ćete se konačno

dogovoriti oko svega, uslova i plate.

- Gospodin Gosvord? Zar niste vi dali oglas u novinama? - upita Alisa malo

topline oko srca.

- Da, ja sam dala oglas, ali ništa vi ne brinite. To je bilo po nalogu i sa

dopuštanjem gospodara.

- Ali ja sam pomislila da ste vi gospodarica - reče Alisa osećajući kako joj se glas gubi.

Nije želela muškarca kao poslodavca, bez obzira što su i stare dame uvek bile užasne gospodarice. Od poslednjeg incidenta sa Vilijamom Stoknerom, zbog čijeg je nasrtanja dobila otkaz od njegove žene, bez preporuka i poslednje plate, nije želela slične neprijatnosti. Procenila je da je bolje slušati gundjavu staru damu nego nasrtljivog gospodara.

-
Ne, ja sam ovde bila kućepaziteljka. Treba mene da zamenite. Ali, ne brinite, kaštem vam. Biće vam sasvim dobro. Pa ja sam ovde slušila celog svog života, i gospodin Gosvord, kao i njegov deda i otac, svi su bili dobri gospodari

-
A... zašto idete? - upita bojažljivo Alisa,

-
Mislim da je bilo dosta. Želim da se malo odmorim, da odem kod ćerke i zeta. Da malo uživam sa unucima i praunucima - reče gospodja Hil i sađe se poverljivo prema Alisi. - Gospodinu nije baš bilo pravo, ali nije me odbio - zadovoljno se osmehnula.

- Vi ste sami tražili da odete? upita ponovo Alisa. Nije baš bila zadovoljna objašnjenjem.

- Pre bi se moglo reći da je postignut dogovor. Mladi gospodar nije mogao da odbije moju molbu. Ja sam ovde slušila još u vreme njegovog oca i dede. Mislim da je to sasvim dovoljno.

- Mladi gospodar? A gospodarica? Da li se ona slaže sa vašim odlaskom? -

upita Alisa.

Nije želela ni mladog gospodara, a još manje gospodaricu uz njega. Uvek se

bolje slagala sa starim, džangrizavim gospodjama, nego sa gospodarima koji vole

da zaviruju pod suknje svakoj mladoj ženi koju vide. Još manje sa njihovim pakos-

nim i ljubomornim suprugama, koje su za sve okrivljavale te mlade žene u blizini i

odmah im davale otkaz, bez obzira da li je bilo povoda ili ne.

- Gospodaricu nemamo. Za sada. Nadali smo se da će se gospodar ponovo

oženiti, ali on očigledno ne žuri. Verovatno čeka da se potpuno oporavi...

- Bio je bolestan? - javi se u Alisa nova nada. Nemoćan, bolestan gospodar

sigurno je neće juriti po mračnim hodnicima, čak i ako to poželji.

- Ne baš... - reče neodređeno gospodja Hil. Izgleda da nije želela da previše

objašnjava. - Uostalom, sutra ćete se sa njim sve dogovoriti.

- A... ako on... Možda će želeći neku stariju, iskusniju osobu - poboja se Alisa.

- Mislim da vi u potpunosti odgovarate - odvrati energično gospodja Hil, kao

da presudjuje. - Uostalom, nema baš mnogo mogućnosti za biranje. Vi ste druga

koja se javila na oglas. Svi bi da rade bliže Londonu, niko neće u ovu zabit. A ja

sam najavila otkaz još letos. Prilično sam nestrpljiva da konačno odem.

-A ta prva... Zbog čega je odbijena?

- Nije zadovoljavala osnovne kriterijume. Hoću da kažem, očigledno je njen

plafon u prethodnoj karijeri bilo mesto krčmarice u trećerazrednim svratištima.

Draga, nema potrebe da se brinete. Vi ste lepo vaspitana i čak obarazovana osoba.

Toplo ću vas preporučiti gospodaru. I on će sam videti da od vas bolju neće naći za

ovo mesto. A meni se žuri. Čak i kad bi hteo da probira, nema više vremena.

Dodjite, idemo na večeru. Predstaviću vas posluzi. Džonsa ste već upoznali. On je

ovde još duže od mene, ali nema kuda da ode. Nema svoju porodicu i živi samo za

gospodare. Malo poboljeva, ali pazite na njegov ponos ako želite da ga poštedite

posla. Vrlo je osetljiv na svoj položaj u ovoj kući. Kuvarica i sva ženska posluga

biće pod vašim nadzorom. Za sada je to dovoljno, dok se gospodar ne oženi. Od

muške posluge svi potpadaju pod Džonsovu nadležnost, tu nema potrebe da

razmišljate. Vaše je samo da se brinete o kući, da organizujete povremeno večere

za goste, mada, kako za sada stoje stvari, nećete se oko toga previše mučiti.

Alisa krišom odahnu. Ionako nije baš precizno znala šta se od nje očekuje na

mestu kućepaziteljke i domaćice. Nadala se da će je gospodja Hil bar delimično

uputiti posao. Jer, iskreno, preporuke sa kojima je došla sama je sebi napisala. I

nikada u životu nije bila domaćica. Učiteljica, vaspitačica, guvernanta, društvenica

pa čak i negovateljica po potrebi, ali kućepaziteljka nikada. Možda i nije loše što se

u tome oprobava ovde u provinciji, gde se možda neiskustvo teže zapaža ili, kao što

reče gospodja Hil, ne može mnogo da se bira posluga. Onda kasnije neće morati da

laže kad kaže da ima iskustva kad predje na neko drugo mesto.
Moći će da da radi i

u nekoj boljoj kući, bliže civilizaciji ako ovde dobro nauči posao. Ako je istina da

se ovde ne priredjuju svečane večere baš često, neće biti teško voditi kuću, bar dok

se malo ne uhoda. Ali iznanađa nova briga zaokupi njene misli.

- Zašto tako retko imate goste? Koliko godina ima vaš gospodar? - upita ona.

Šta nije u redu sa mladim gospodarom? Sva mlada gospoda koju je imala prilike

da vidi, kipteli su od energije i žele da svaku sekundu svog ispraznog života

provedu jurčajući okolo i provodeći se, što je podrazumevalo svakodnevne izlaske,

večere i balove. Zašto ovaj to ne radi?

-

Bilo je večera u vreme... dok je gospodarica bila tiha - reče neodređeno

gospodja Hil. - Pretpostavljam da će ih ponovo, biti čim se on ponovo oženi.

- Naravno - reče Alisa ne previše ubedjena. - A kada bi to moglo da se

očekuje? Mislim, to je malo neuobičajeno da mlad čovek živi sam. Pretpostavljam

da u okolini ima mladih dama koje bi želele da postanu gospodarice ovakvog ima-

nja - pitala je trudeći se da zvuči profesionalno, a ne radoznalo.

-

Pa... ima. Svi se nadamo da će do toga uskoro doći - reče gospodja Hil

sedajući za sto u trpezariji.

Oprostite što sam previše zapitkivala. Samo... moram da znam što više o

gospodarima za koje ću raditi.

-

Svakako, draga. Hajde sada da jedemo. Sutra ćete se ionako dogovoriti o

svemu sa gospodarem. I on će, svakako, želiti da sazna što više o vama. Savetujem

vam da budete potpuno iskreni i otvoreni. Gospodar ne trpi laž i nedorečenost

videćete i sami. Ali nema potrebe da ga se bojite. One priče koje se po kraju pričaju

o njemu... to su potpune gluposti, verujte mi na reč. Ništa od toga nije istina. On je

jedan fin, kulturni čovek koji se dobro brine o ljudima koji su pod njegovom

vlašću. To zapamtite, a na tračeve se ne obazirite. I ne bojte se. Nije on uopšte tako

strašan.

Alisa podiže pogled dok joj je zalogaj zapinjao u grlu. Zašto uporno ponavlja da

ne treba da ga se boji? Obično su takvi saveti baš odavati suprotno. I kakve to

tračeve pominje ova starica? Ponovo je zazebe oko srca. Prvo to što se na oglas

niko nije javio nekoliko meseci. Ona je prva i jedina koja je došla. Drugo, on

očigledno živi ovde kao čudak i samotnjak od smrti svoje žene i ne ženi se ponovo,

što je dodatno zabrinjavajuće. I treće, o njemu se pričaju ružne priče, čim je dobila

upozorenje da se na njih ne obazire. I da ga se ne plaši. Čak i ona nepoznata žena u

kočiji upozorila ju je na ovu kuću. Gospodja Hil nekoliko puta ponovila je da ne

treba da ga se boji. Možda bi baš trebalo? Da nije on neki opasan tip koji je možda

ubio tu svoju ženu, pa se sve zataškalo zbog njegovog imena i moći? Ovo je

prilično pusto mesto, lako može da se zataška zločin. Znala je nekoliko priča koje

su se šapatom prepričavale o pripadnicima njegovog staleža koji su na sličan način

došli do nasljedstva i slobode. Ali nemoguće, pa ova stara žena ga ne bi toliko

hvalila da je tako nešto u pitanju. Doduše, stari ljudi umeju ponekad da budu prava

deca i da ne vide nešto što im se dešava baš ispred samog nosa. A osim toga, ona

želi da što pre ode. Možda ga preporučuje zato što joj se žuri, da što pre sebi

obezbedi zamenu?

Nije imala vremena da pušta strahovima da se množe jer gospodja Hil počeo da

joj priča o imanju i posluži, organizaciji posla i zaduženjima koja je očekuju. Alisa

je imala utisak da stara žena sluti da je ona sasvim nova u ovom poslu, ali ne želi da

je ništa pita o tome jer joj je i samoj stalo da što pre dobije zamenu i ode. Ni

preporuke joj nije pogledala. Samo ih je stavila u džep. Možda je taj gospodin

Gosvord zaista neki strašan, opasan tip, a gospodja Hil neće to da joj kaže.

A ona je tolike nade polagala u ovaj posao. Odmah je poslala ohrabrujuće pismo

Suzani da ne brine za narednu ratu školarine. Da li se njena obeshrabrenost da

primetiti na licu? Samo pomisao na Suzan i njeno školovanje, koje mora platiti je

još zadržava ovde da vidi i lično upozna tog čoveka koga se već plašila a koji će joj

možda od sutra biti poslodavac. Trudila se da odagna zabrinutost i strah, da se

koncentriše i zapamti što više saveta i iz staričine priče stekne predstavu kakvo bi

njeno iskustvo trebalo da bude, šta bi trebalo da zna i da radi kao domaćica jednog

ovako velikog domaćinstva, pošto je u pismu napomenula da je to već radila.

Kada se našla sama u svojoj sobi, malo se stišala. Polako, nije sve tako crno kao

što se čini na prvi pogled. Još nije upoznala tog famoznog gospodara a njeno

iskustvo govori da je najbolje pouzdati se u sopstveni sud. Toliko puta je životu

poslušala tuđi savet ili preporuku i pogrešila. Najbolje je kad sama proceni i

odluči.

"Niko ne može biti bolji od mene same", ponovila je svoju tajni molitvu, tonući u meki jastuk. Mislila je da neće moći da zaspi, ali umor i toplota je ubrzo

savladaše.

Sutradan je Alisa rano ustala. Gospodja Hil joj je pokazala sve vaţnije

prostorije, upoznala je sa ostatkom posluge i otišla da se pakuje. Izašla je napolje.

Dan je bio prohladan ali vedar. Po vedrom danu sve je bolje izgledalo. Neće pok-

leknuti i postati sujeverna, hrabrila se. Do sada je u životu opstajala samo

zahvaljujući sopstvenom trudu i volji, nikada joj ništa nije palo s neba. Tako će biti

i ovog puta. Opravdaće očekivanja. Biće stroga ozbiljna domaćica i izaći će na kraj

sa bilo kakvim gospodarom. Pa nije valjda bio zmaj koji jede ljude! To je samo

običan čovek, sa moţda mana nego vrlina, ali niko nije savršen. Imala je ona

svakakve poslodavce, ne može valjda biti gori od njih. Tako je, hrabreći sebe, pro-

vela skoro celo pre podne.

Za vreme ručka morala je da sluša još uputstava. Nije joj bilo teško i već je

dobila predstavu o svom položaju i zaduženjima koja je čekaju. Dok je slušala

gospodju Hil, prodje joj jedna pomisao kroz glavu. Sa ovakvom podukom možda bi

mogla sebe da predstavi iskusnijom nego što jeste i da, možda, zatraži veću platu?

Srce joj brže zalupa dok se trudila da joj pažnja ne odluta. Ako je ona jedina

kandidatkinja za ovo mesto, a posao joj še ne čini preterano teškim, možda bi

mogla da dobije bolju poziciju za pregovaranje o uslovima? Uz to, u pismu kojim

se javila rekla je da ima 29 godina. To je čitavih pet godina više nego što zaista

ima. Staviće i cviker na nos, tako će izgledati starije i strože. Iz priče ne čini se da

je gospodin Gosvord previše zainteresovan za žene. Više da je on neki čudni

samotnjak, i da mu je zaista potrebna domaćica, a ne obična suknja koju će juriti. A

ona će ga ubediti da je ona idealna osoba za taj posao. I da joj treba dati veću platu

za to.

Posle ručka otišla je u svoju sobu. Gospodja Hil je želela da se odmori i završi

pakovanje. Pa eto, čak joj i žurba gospodje Hil ide na ruku. Ona ne krije svoju

nameru da već sutra rano ujutru otputuje i ostavi je ovde kao svoju zamenu, hteo on

to ili ne. Ona se zadovoljno osmehnu. Onda taj namćorasti gospodin neće imati

previše izbora. A ona će imati od čega da plati školarinu za Suzan. Ma, izaći će ona

na kraj sa njim, pa čak i da je zmaj ljudožder!

Mrak je već pao, a ponovo je počela da sipi kiša kada je na šljunkovitom prilazu

ispred kuće čula nečiji dolazak. Ona pridje prozoru. Konjanik u tamnom ogrtaču

lako skoči sa konja i baci uzde konjušaru, ulazeći brzim korakom u kuću. Ona se

odmače i sede na krevet. Sada je već bilo pitanje vremena kada će dobiti poruku da

je zove gospodar. To što je osećala nije bila samo nervoza. Više strepnja i

očajnička nada da će ovog puta naći posao gde će moći da se duže zadrži, gde će se

ipak ispostaviti da je gospodar pristojan i da će plaćati i ponašati se korektno.

Sa žaljenjem se setila gospodje Adams, kod koje je pre dve godine provela

najlepših osam meseci svoje službe. Nažalost, gospodja Adams nije poživela da taj

period traje duže. Eto, poslodavci su uglavnom grozni, a čak i ako se pokaže da je

neko od njih. dobar, to je onda neka stara dama u svojim poslednjim danima. Ali

njena navika da uvek gleda ispred sebe u budućnost i sada pobedi. Mora da se misli

na sutrašnji dan i ono što on može da donese. Dobro je što je imala vremena od

juče da se bolje upozna sa prilikama ovde i da stekne neku predstavu o svojim

možnostima.

Ona se uspravi. Moraće da bude jaka i hrabra. Samo tako može dobro da

pregovara. Svi oni žele da ubiju cenu i omalovaže vaš rad. Ona to neće dozvoliti.

Ne ovog puta.

Kakav li je? Strepnju i tremu zameni radoznanost. Gospodja Hil joj je sve ovo

vreme o njemu pričala samo lepe stvari, kao da hoće da je uveri da nema razloga za

brigu. Doduše, bilo je i onih neobjašnjenih ogovaranja i prepričavanja, na koje se

ne treba obazirati, koje je takodje pomenula. Ako je gospodja Hil bila zadovoljna

sve te godine, i uz to i odlazi sa lepom otpremninom i bez gorčine, onda on ne

može biti neko čudovište, bez obzira na glasine koje očigledno iz nekog razloga

kruže po okolini. Saznaće ona sve. I to vrlo brzo.

Tiho kucanje na vratima podseti je da je vreme da se suoči sa njim.

- Zove vas gospodar. Sidjite u salon - reče joj sluga šturo.

Navratima salona susrela se sa gospodjom Hil.

-Udjite slobodno, draga moja. Ja sam razgovarala sa njim. Biće sve u redu, ne

brinite - reče gospodja Hil , osmehnuvši se i stisnuvši joj ohrabrujući hladne ruke.

Alisa udahnu duboko, udje u salon i prvo što je ugledala bila je visoka prilika

muškarca u tamnom odelu ispred kamina. Bio je leđjima okrenut. Ona zatvori vrata

za sobom, ali on nije odavao da je svestan njenog prisustva. Ona se malo nakašlja i

jače zakorači.

- Udjite. Čuo sam vas - reče on pomalo nabusito ne okrenuvši se ni sada.

Prišla je i zastala na nekoliko koraka iza fotelje i sofe koje su bile prijatno

primaknute vatri. Da li je nešto posebno ljut ili je naprosto takav? Gospodja Hil

reče da će sve biti u redu. A ipak se činilo kao da nije. On kao da nije želeo ni da se

okrene, ni da je pogleda.

Stajala je strpljivo i čekala. Za ovih šest godina koliko mora da zaradjuje za

život, najvažnije što je morala da nauči bilo je strpljenje. Bez njega ne bi mogla da

izdrži mnogo šta. Bar je imala vremena da osmotri njegova široka ledja i crnu kosu

koja mu je u blagom neredu padala niz vrat. Nije joj izgledao kao da se u skorije

vreme oporavljao od nečega... bolesti ili bilo čega, kao što je napomenula gospodja

Hil. Izgledao je zdrav i jak. Ona se seti da ga je videla s prozora kako je lako skočio

sa konja kada je stigao po kiši. Nema sumnje da je to bio on.

- Džon Gosvord je lupkao nestrpljivo drškom kratkog biča po čizmi.

Taj

dugo najavljivani odlazak gospodje Hil konačno je došao. Prokletstvo! Zašto je

morala da ode i poremeti tako teško stečenu rutinu. I uz to da mu na vrat nabaci

neku svoju prokletu zamenicu, koju je našla preko oglasa, gospodju Pejn. Trebalo

je odmah da odbije njen predlog za zamenom. Ne treba mu domaćica. Niko mu ne

treba. Džons mu je sasvim dovoljan. On opet osinu bičem, prisativši se Džonsovog

staračkog klecanja zbog koga je morao sa puno obzira da ga oslobodi dužnosti

posluživanja za vreme obroka. Gospodja Hil slušila je njegovu porodicu toliko

dugo da nije mogao da odbije njenu molbu da ode. Bio je čak i veoma velikodušan

prema njoj. A sada će morati da se bakće sa nekom drugom nesposobnom

glupačom.

On se naglo okrenu i prostreli je pogledom. Bila je mladja nego što je očekivao.

To ga malo iznenadi. A on nije voleo iznenadjenja. Zato se dodatno razbesne.

Ťene! Nesrećan je ko mora da ima posla sa njima. Osmotrio ju je ponovo izazivački

od glave do pete. Ah, ova uzvraća pogled! A uz to izigrava sveticu!
To ga je

posebno nerviralo kod žena, kada se prave finije nego što jesu.
Mrzeo je žensku

dvoličnost i prevrtljivost. Ali postojao je način da se sve raskrinka, i
to vrlo brzo.

Toliko se izveštio da ljudima skida maske iza kojih su krili svoju
pravu prirodu, da

mu je to već postala rutina. Ljudi su pokvareni i pohlepni. A žena
pogotovo. Ali on

ima leka za to.

Alisa je imala utisak da ju je namerno tako neprijateljski gledao, kao
da je želeo

da je uplaši, pokoleba, bilo šta od toga. Zato se još više utišala i
smirila. Ni strašniji od njega nisu uspevali da je zaplaše. Takvu
slabost nije smela sebi da dozvoli.

Uspravila se i mirno dozvolila da je osmotri od glave do pete, više
puta. Crna kosa i

oči i neki skoro divlje neprijateljski izraz lica, to je ono što je
zapazila. Ali, za

divno čudo, nije se više plašila kao pre nego što je ušla u salon. U
pravu je bila

njena baka. Neizvesnost stvara veći strah nego suočavanje sa
neminovnim. Čak mu

je mirno uzvratila pogled.

On joj ljutito okrenu leđa. Nerviralo ga je njeno ćutanje, koje je
govorilo da

ima iskustva sa zadržim poslodavcima. Išao mu je na živce i njen
skromni izgled i

otvoren pogled, koji kao da je govorio "vidite kako sam poštena,
ništa ne skrivam

iza svoje jednostavnosti". Vrlo sumnjivo. Treba biti oprezan sa
ljudima koji se

trude da izgledaju tako nedužno. Osim toga, uopšte mu se nije
dopalo što je tako

mlada. Čak verovatno mlađa od njega. Zar nije trebalo da to bude
neka starija

osoba? Nije baš pažljivo slušao gospodju Hil kada mu je pričala. Bio je nervozan i

ljut što želi da ode. Ali nije mogao da je odbije. Ona je, osim Džonsa, bila osoba

koju poznaje ceo svoj život. Ali ova ovde, što se pravi fina i naivna, a slagala je

prvo za svoje godine, a onda verovatno i za sve ostalo, dodatno ga je nervirala. On

baci preko ramena još jedan pogled na nju. Stajala je nepomično na istom mestu i

uzvratila mu pogled. On se opet okrenu od nje, ne progovarajući, stisnutih usana.

Ništa mu se kod nje nije svidjalo. Mirisalo je na laž i prevaru. Ali on ume sa

ljudima koji žele da ga prevare. Osmehnuo se pakosno. Da, baš ume da iz ljudi

izvuče na površinu ono najgore, što ni sami sebi nikada nisu hteli da priznaju. Da ih

ogoli, da ih natera da mu serviraju svoju dušu na tanjiru. Ova mala prevarantkinja i

ne sanja šta je čeka. Mora da se ohrabrila odobravanjem naivne gospodja Hil, koja

joj je verovatno rekla da je prva normalna osoba koja se uopšte javila na taj prokleti

oglas, pa se sada nada da će on biti oduševljen njome, da će od njega možda izvući

i veću platu. Ipak se na kraju sve svede na novac, uzdahnuo je sumorno. Ceo život

je gadan. Sve se svodi na isto.

Raskrinkavanje laži. Pa dobro, da počne. Osećao je neko mračno zadovoljstvo

u razotkrivanju, prevaranata.

- Gospodja Pejn, ako se ne varam - zaključiti on - okrećući se polako.

Obuzdala se da se ne ugrize za usnu. Pakosna ironija kojom joj se obratio nije slutila na dobro. A ni ono odmeravanje. Kao da nečim nije bio

zadovoljan. Ali trudila se da zadrži smirenost.

Pogledao je u njenom pravcu. Da, lepo je primetio. Trudila se da izgleda fino i

skromno, ali opazio je da i ona njega posmatra ispod oka i da joj nije promakao ni

jedan njegov pogled ni pokret. Ah, ne zna ona da je on lako izlazio na kraj i sa

lukavijima od nje.

- Tako je - odvratila je kratko i kuražno.

On podiže obrve, kao da ga iznenadjuje njena hrabrost. I dalje ju je odmeravao.

-

Kako sam razumeo, vi ste se javili na oglas za kućepaziteljku. I doneli ste

preporuke... - on pridje stočiću i uze njeno pismo, kao da nije mogao da se seti

imena - ...preporuke gospodje Spenser iz bla, bla, bla-jorka.

Alisa oseti kako crveni, uprkos svojoj dobroj pripremi. Da li je on to u startu

optužuje za lažne preporuke? Kako li je samo pogodio, ili sumnja u nešto drugo?

Šta mu ne odgovara? Možda hoće da je natera da se sama oda? Ili je to samo nje-

gov način da je obavesti kako nije u mogućnosti da joj da obećanu platu. Ona

ponovo ispravi ledja. Ništa nije odgovorila. Ovo će biti teška borba. Mora biti

veoma oprezna i strpljiva.

- U tom pismu ona tvrdi da ste kod nje uspešno obavljali posao kućepaziteljke,

a vi u svom pismu tvrdite da imate dvadeset devet godina.

- Tako je - reče ona ne usudjujući se da doda ništa više, a potrudivši se da joj

glas zvuči čvrsto. Skoro da je uspela u tome.

Proučavao ju je poluspuštenih kapaka, kao da premišlja sa koje strane da

napadne.

- Ne verujem vam.

- Šta ne verujete? - upitala je i dalje smireno. Ne sme da pokaže uzrujanost.

Plašila se da će ponovo pocrveneti, iako se svojski trudila da ostane mirna i

pribrana. Samo mirom i stalotošću mođe da izadje na kraj sa dosadnim i

zahtevnim poslodavcima, podsećala je sebe.

- Ni jedno ni drugo - odvrati on bez ustručavanja. - Apsolutno je nemoguće da

imate toliko godina. Rekao bih da nemate više od... hm, dvadeset četiri. A osoba sa

toliko godina teško da je imala prilike da negde već radi kao kućepaziteljka, mođda

guvernanta ili druđbenica... Ali ovo drugo sigurno ne. Prema tome, niti imate

dvadeset devet godina, niti ste već negde radili taj posao. Osim toga, i izgledate kao

prokleta guvernanta. Sa tom bapskom kapetinom na glavi niste baš neka slika i

prilika. Mislite da ćete sa njom i sa tim smešnim cvikerom na nosu izgledati starije

i iskusnije? Uopšte nije upalilo. Ja nisam naivan, ako ste se tome ponadali. Samo

pravite budalu od sebe. Izgledate kao prerušena dadilja koja se javila na oglas za

nešto što u tivotu nije radila. Zašto mi lepo ne kađete istinu? Ko ste, zašto ste se

javili na oglas i gde ste i šta radili pre ovoga, samo to trađim od vas. Za sada. A ako

samo pomislite da me slađete, narediću da vas izbace napolje, pa se vi snalazite gde

ćete da prenoćite pre nego što ujutru prodje prva kočija za London. Ili već otkuda

ste došli.

Još dok je govorio ona proguta pljuvačku, setivši se upozorenja gospodje Hil da

sa njim treba biti iskren. Sada joj je bilo jasno šta je stara žena mislila. Ovaj čovek

imao je neku moć da namiriše neistinu. Da li da rizikuje i prizna? Ili da se drži

svoje priče? Nije imala mnogo vremena da razmišlja.

-

U pravu ste - ču ona sebe kako govori. Dakle, ne samo što ume da oseti

neistinu, nego ima čak i moć da natera ljude da je priznaju, pomislila je u deliću

sekunde pre nego što je shvatila da dalje nastavlja sa priznavanjem. - Zaista nemam

toliko godina. Kako ste pogodili koliko tačno imam? :-

On zadržta pogled na njoj, kao da joj govori da se ne trudi da promeni temu

glupim i providnim zapitkivanjem.

- Imate li nekog od porodice? - pitao je dalje neumoljivo, ne ostavljajući

mного prostora za manevrisanje sa odgovorima. Sada je imala prilike da vidi kako

se osećaju optuženi na sudu. Morala je da bude maksimalno koncentrisana.

-

Imam mladju sestru u školi.

- U kojoj školi?

- Grembli. Kod gospodje Pik.

-

To je prilično otmena škola za mladju sestru osobe koja mora da zaradi za

to školovanje - reče on ne mareći za njenu osetljivost.

-

Želim da dobije obrazovanje kakvo zasluđuje. Kakvo imam i ja. Jedino

tako mođe da se nada dostojnoj udaji.

On ništa ne reče na takvu ambiciju, čak i ako je osetio želju da se podsmehne još

malo. Mislila je da će joj se narugati što kroji planove o sestri
udaji, a sama
nema od čega da živi.

- Kad smo već kod toga, od kada ste udovica? - nače on novu
temu. Možda i

nije to za šta se izdaje. Lako može biti neka avanturistkinja, obična
devojkica koja

se nada da će preko ovakvog uposlenja doći lakše do novca. Kao
što je bila njena

prethodnica koja se javila na oglas pre dva meseca. I koju je
glavački izbacio

odavde.

- U proleće će biti šest godina - reče ona čvrsto. Već je navikla da
odgovara

na ta pitanja a da se ne potrese ili seti svega kroz šta je tada
morala da prodje.

- On kao da po prvi; put pokaza iznenadjenje.

- Sa samo osamnaest godina! Pa koliko ste bili u braku kad ste
toliko dugo

sami? - upita on prilično bezosećajno.

- Manje od šest meseci – odvrati ona poslušno, kao da govori o
nekom

drugom.

- Štase desilo?

Ona pomisli kako bi trebalo da se uvredi zbog ovolikog zapitkivanja.
Zar on nije

svestan da je odavno prekoračio granicu lepog vaspitanja i osnovne
pristojnosti?

Obično ljude nije interesovao njen život, kao da nije ljudsko biće
koje bi moglo da

ima privatni život i porodicu. A ovaj gospodin želi sve da zna do
detalja. A bez

izgleda da on sam nešto bliže kaže o sebi. Makar o svojim
planovima da je primi na

posao.

-

Umro je - reče pokušavajući da ga opomene na pristojnost i držanje

distance.

- To mi je jasno - odvrati on nestrpljivo i pomalo grubo. Nije imao
živaca za

igre lepih manira. Ni dame svog ranga nije više uvađavao, zar se
ova mala nada da

će prema njoj izigravati kavaljera? Zaboravlja da je ona ovde jer
treba da bude

uvrštena u kućnu poslugu, da nije nikakva prokleta dama u
gostima. - Da nije tako,

ne biste bili udovica - objasni joj on svoje shvatanje, a zubi mu
bljesnuše u

iskrivljenom, skoro vučjem osmehu. - Hoću detalje. Slutim da ste
pre tog momenta

bili u boljoj materijalnoj i društvenoj poziciji. Vidi se po vašem
gordom držanju.

Još ćete očekivat da vas molim i preklinjem da ostanete kod mene
u službi -

podsmehnu se on bez mnogo obzira, čisto da je podseti gde je
njeno mesto.

-

Ne očekujem da me molite - reče ona malo hladno.

-

Hm.... Moramo to odmah da raščistimo. Ja ne marim ni prebijenu
paru za

takozvane lepe manire. Ako vam to ne odgovara, možete odmah da
se spakujete i

idete.

Ona proguta pljuvačku. Ništa od veće plate kojoj se ponadala.

- Mislili ste da ćete moći da me uslovljavate time što od sutra
nemam

kućepaziteljku, jer se gospodji Hil toliko žuri? E pa, moraću da vas
razočaram. Nije

mi ni potrebna. Tačnije, ne želim je. Ne želim ni vas. To je sve njena
ideja. Da sam

se ja pitao, ne bi ni bilo tog glupog oglasa i ne biste morali da
dolazite čak ovamo

po ovakvom vremenu. Kada ćete ionako uskoro da odete.

-

Mislim da grešite. Svakoj uglednoj kući potrebna je domaćica - usudi se

ona da protestuje.

- Uglednoj? Pa onda ste u još većoj zabludi ako mislite da je ovo ugledna

kuća. Ne dajem ja prebijenu paru za ugled, rekao sam vam već. Zar ne znate šta se

po okolini priča o meni? Prvo je trebalo da se dobro raspitate, pa onda ovde da

dolazite, pokušavajući uz to čak i da me slažete - naglasi on. -Vrlo ste naivni. Ne

bih hteo da vas uvredim dodajući da ste uz to i glupi.

-

Ne znam kakve su to priče ne verujem u ogovaranja dok se sama ne uverim

da su možda opravdana - počne ona oprezno - ali pretpostavljam da bi takve priče...

mogle da prestanu kada biste samo malo pokušali da se promenite...

-

Ma nemojte?! - prekinu je on. - Vi ste bavite i ljudskom prirodom? Ali ja

ne želim da se menjam. Sasvim mi odgovara ova situacija - reče on opasno blagim

glasom. - Svi mi se sklanjaju s puta i štede mi vreme i energiju da sam moram da ih

udaljavam. Niko ne zaslučuje moju ljubaznost - naglasi on. - Svi su od reda glupi,

zli i pohlepni, jedini im je cilj u životu da se domognu što više novca. Ali od mene

ga neće dobiti. Zar i vi niste ovde zbog toga?

- Ja svoju platu pošteno zaradim - reče ona pomalo uvredjeno dok ju je on

pomno posmatrao, kao da odlučuje koji metod da primeni na njoj.

-

Verujem da ste davali sve od sebe... dok ste bili guvernanta ili društvenica.

Vidi se na vama da niste makli dalje od toga. Ne pokušavajte da me prevarite, jer

nemam mnogo strpljenja. Možete da sednete.

Ona sede na obližnju fotelju.

- U pravu ste. Nisam nikada bila i domaćica. Ali uveravam vas da bih

bila uspešna, ako mi samo date priliku - dodala je brzo.

Posmatrao ju je nekoliko dugih trenutaka, u kojima se odlučivalo o njenoj

sudbini.

- Zašto ste tako uvereni u to? Meni ne izgledate kao pogodna osoba za to radno

mesto. Sklonite taj cviker, užasno me nervira.

Ona skloni cviker sa nosa i nagura ga u džep. Sa ovim čovekom nije bilo šale.

Posmatrao ju je. Ovaj razgovor već ga je zamarao. Dosta vremena je utrošio na

nju, a nisu makli mnogo dalje od početka. Moraće da ubrza rasplet.

Dobro ju je

osmotrio i ona prvi put oseti da je posmatra kritički kao ženu, a ne samo kao

potencijalnu poslugu. To je uznemiri. Sa svime je mogla da izađe na kraj, ali kada

dodje do ovoga, povlačila se i odlazila. Sva se skupila u iščekivanju šta će joj

sledeće reći.

- Niste uopšte ubedljivi. Znate zašto? Ni ta smešna kapa, ni taj cviker nisu

pomogli. Slabo se maskirate. Suviše ste mršavi i mladi za domaćicu. Ne biste vi

zaradili tu platu... - Mogu jedino da vam ponudim da budete moja ljubavnica - reče

on drsko je odmeravajući. Ovo će biti poslednji udarac, posle koga mora da usledi

rasplet.

Posmatrao je kako joj lice naglo preblede. Htela je da demonstrativno ustane, ali on je bio brži.

- Sedite - reče joj on, na šta ona odmah poslušala. Nije ni vikao, ni bio grub.

Samo je izrekao svoju naredbu ravnim, autoritativnim glasom od koga se odsecaju noge.

Ipak, nije skidala pogled sa njega, prateći njegovo kretanje za slučaj da dodje do iznenadnog napada.

-

Rekao bih da vam jedino to preostaje nastavljao je neumoljivo kružeći

oko nje kao ptica grabljivica. - Šta je bilo, ne dopada vam se moj predlog? Toliko

sam ružan i gadan?

-

Vi niste... vi ste... to je vrlo nepristojno što ste sada izrekli - reče ona

nespretno, kao neka školarka. Prosto je sama sebi zazvučala glupo.

Zašto još, uvek sedi i sluša uvrede? Zar ne bi trebalo da demonstrativno ustane i

ode? A ipak je još uvek ovde, kao da joj je onom naredbom oduzeo i poslednju trunku volje.

-

Ma hajde, šta je vama! Razmislite malo. Treba da iskoristite to što ste još

mladi i što vas još uvek neko hoće. Osim toga, to je mnogo prijatniji i bolje plaćen

posao - reče on razmetljivo, što ju je dodatno nerviralo.

Pored toga što je bio veoma nepristojan, imala je utisak da joj se uz sve ovo

ruga, i da je na neki svoj uvrnuti način iskušava. Kao da igra neku igru sa njom.

Možda odmerava oliko je pohlepna, jer je ubedjen da su svi takvi. Ona nekako

natera sebe da nehajno ustane i prodje iza fotelje, koja je sada stajala izmedji njih.

On obuzda smeh. Zar je mislila da će tamo biti bezbednija?

- Hajde, što se nećkate. Znate dobro da vam je novac potreban. Pomislite na

svoju sestru, koju treba da školujete i udate - reče on sa osmehom pauka koji je

ulovio dobar obrok, i sada gleda žrtvu kako se koprci i sve se više zapetljava u nje-

govu mrežu, dok se on odlično zabavlja.

Ona ga pogleda. Mogao je da vidi kako joj kovitlac misli tutnji kroz glavu, u

premeravanju njegovog predloga. Hm, mogao je sebi da čestita. Umeo je da iz

svakoga izvuče slabu tačku i da udari pravo po njoj. Ni njoj neće mnogo trebati da

se preda. Osim toga, već je dve godine kako živi sam. Što da ne. Ovo mu je bila

pametna ideja, dobro je što se setio da joj ponudi ovako nešto. Nije neka lepotica,

ali njemu to nije ni važno. Ionako će joj platiti za usluge. Sve su žene iste. Samo im

je važan novac. To je zaključio još pre dve godine, kada ga je Meri izdala na

najgori mogući način.

- Vidite, ne biste morali uopšte da radite - dodao je ubedljivo, da potkrepi predlog.

Ne bi morao mnogo više da joj plati nego da radi kao domaćica, tako ju je

procenio. Vidi se da ne ume da se prenemaže i cenjka. Ona je od onih glupih i

"poštenih". Ha, kao da postoje poštene žene. Sve i su iste. Ali on neće biti škrt.

Samo će morati da se detaljno dogovore. Da posle bi bilo neodoumica.

-

Samo biste uživali i nosili lepe i haljine. I naravno... grejali moj krevet. A za to bih vam davao duplo veću platu nego za posao domaćice. Zar to nije velikodušan predlog? Odmah biste prebrinuli brigu za sestriño školovanje.

Ona je uvredjeno ćutala, prateći ispod oka njegovo kretanje.

-

Možda bih, ako se pokajete, mogao i da dodam još, kao nagradu - mamio je dalje.

-

Vi mi se rugate. A to nije ni najmanje lepo od jednog đentlmena - prebaci mu ona sva crvena.

On se zagleda u nju i glasno zasmehja.

-

E, sad ste me zaista zabavili. Pa rekao sam vam da nisam nikakav đentlmen. Niste me razumeli, ali iako nisam laskavac i fini udvarač, kakve vi žene

volite, ja uvek igram otvorenu i poštenu igru. Evo, i sada vam pošteno iznosim svoj

pređlog. Hoćete da povišim ponudu? – upita on s blagim nipodaštavanjem. Što je

bilo dodatno uvredljivo. - Mada mislim da ste i vi realni po pitanju svoje

privlačnosti i da sam vam ipak dao povoljnu ponudu. Kažem vam, nećete dobiti

ovakvu kao što je moja.

- Prestanite. To nije ni lepo, ni pristojno. Došla sam ovamo da pregovaram o

poslu, a ne da me vredjate. Ako nećete tako, sutra odlazim.

-

Ali pomislite na svoju sestru...

-

Nema potrebe da vi brinete za moju sestru, koju uopšte i ne poznajete,

Gospodja Hil mi je o vama ispričala sve najbolje. Zašto kvarite utisak?

-

Moram da priznam da ste prilično tvrd orah. Dodjite, idemo da jedemo. Do

sada su one glupe sluškinje već postavile za večeru, Šta vam je? Pa neću vas

pojesti. Na stolu verovatno ima dovoljno da zasiti i deset ljudoždera - pokuša or da bude duhovit.

Stajala je neodlučno iza fotelje, pitajući se da ti sme da ima poverenje u njega, posle svega što joj je rekao.

-

Ne bojte se. Ja nikada nepozvan nisam ušao u sobu ni jedne žene. Ali ako

se predomislite, slobodno zakucajte na moja vrata. Ponuda važi i dalje.

-

Ipak ću zaključati svoja vrata - reče ona polazeći. Da li to znači da možete da

ostane kao domaćica? Ne možete da pohvata njegove prelaze.

On se osvrnu prema njoj sa poluosmehom.

-

Zar mislite da se to radi šamo u spavaćim sobama? Da sam hteo mogao

sam i ovde, na sred salona da vodim ljubav sa vama.

Ona ustuknu preplašeno, ali on se zasmeha od njenog pogleda.

-

Jeste li to već radili? – upita ona malo ljutito.

Sad joj se činilo da joj se sve vreme podsmevao. Ipak, nije mogla da bude

potpuno sigurna. On je od onih ljudi koji moraju da budu za korak ispred, da imaju

prednost u svemu, da uvek oni postavljaju uslove i odredjuju pravila. Dobro, nije

joj smetalo da igra po njegovim pravilima, sve dok je ostavlja na miru. Može da joj

se podsmeva do mile volje, ali ništa više od toga.

-

Na žalost, nisam - reče on i podje ispred nje prema trpezariji.

Pošla je za njim razmišljajući o tonu njegovih poslednjih reči. Nadala se da je

njima završen prethodni razgovor. Nije želela da joj pokvari večeru nastavljajući da

joj se nameće na tako uvredljiv i neprijatan način.

-

Pa, kako vam se čini? Hoćete li moći da radite za mene? - upita je on

sedajući u čelo stola. Njoj je bilo postavljeno sa njegove leve strane.

-

Mogla bih... ako obećate da ćete se ponašati sa dužnim poštovanjem..Ovo do sada nije baš bilo za primer - prihvati ona.

-

Jeste li bili strogi kao guvernanta i učiteljica?

- Bila sam kakva sam smatrala da treba da budem. U zavisnosti od deteta -

reče ona i pogleda ga, kao da hoće da mu kaže da ni on za nju nije ništa više od

neposlušnog zločestog deteta. On se osmehnu njenom tonu.

- Ja nisam djak koga možete izgrditi za nestašluke i neposlušnost, zapamtite to.

Ja ću biti vaš gospodar.

- Vi ćete biti moj poslodavac - reče ona mirno.

- Baš se ne date. Uporno mi protivrečite u svemu što kažem. Da znate da mi se

sve više svidjate. Odavno nisam upoznao tako svadljivu i goropadnu mladu damu -

reče on podsmešljivo, sipajući u tanjir.

Ona se malo opusti. Ruganje je mogla da podnese. Nasrtljivost ne.

- Ja nisam svadljiva i goropadna. Samo se... branim.

- I to vrlo uspešno. Recite mi... jeste li imali neprijatnosti slične prirode na mestima gde ste radili?

- Jesam. Bilo je nekih... nepristojnih pokušaja. Ne više od toga, ali dovoljno da posle njih moram da odem.

Svidjalo mu se što mu je odmah rekla, bez prenemaganja i lažnog čudjenja.

Možda i neće biti loše sa njom, ako je rešila da igra otvorenu igru. Više mu se svidjala sada, kada je poslušno i iskreno odgovarala na sva pitanja.

-

I zato mrzite i prezirete sve muškarce. Niste mi odgovorili šta se desilo sa vašim mužem. Hajde, što više otežete, ja postajem sve radoznaliji i uporniji. Neću vas pustiti na miru dok ne saznam sve. Zato mi bolje odmah ispričajte. Inače ću početi opet da vam se udvaram.

-

Pa... desilo se to da mu je bio hitno potreban nečiji miraz da se reši dugova

- odgovori ona

On se osmehnu njenoj brzini i predusretljivosti u davanju odgovora. Možda ju je uplašio pretnjom da će joj se opet udvarati? Da li je moguće da će ostati uporna u odbijanju, po njegovom mišljenju, veoma pristojnog predloga da mu postane ljubavnica. Interesantno. A što se više otima, on ima sve veću želju da je pokori i natera da pristane.

-

A onda je bio ljubazan da pogine u dvoboju, sa nekim ljubomornim mužem zbog tuđe žene. Pre nego što zapadne u još veće dugove - odvrati ona, ne

gledajući u njega.

Dosta je prošlo od kada nije pomislila na Frederika. Bio joj je neveran i dok je

bio živ, ali nije mogla da mu oprostí što ju je osramotio i dok je umirao. Siromaštvo

i beda došli su posle. Ali bez obzira, nekako joj je bilo lakše kad je to izgovorila.

Alisa pogleda Džona Gosvorda. Imao je ozbiljan izraz. Ništa nije rekao, nije joj se

podsmevao. Nije izgledao kao neko ko će zloupotrebiti tu informaciju. Možda više

kao neotesani grubijan koji je suviše dugo živio na selu, daleko od gradskih

manira. I gradskog licemerja, dodala je u sebi. On bar govori i radi ono što misli.

Ne prikriva se iza ljubaznog, lažnog osmeha i čeka da zaskoči čim njegova žena

okrene leđa. Ali on i nema ženu. Šta li je sa njom?

Osetio je i on kako joj je bilo lakše kada mu je sve rekla. Nije hteo da prizna

odmah, ali u potaji joj se divio. Kada neko tako mlad ostane, bez sredstava, ne uspe

baš uvek da se izvuče. A ona još ima i brigu o sestri. Poverovao joj je ovo što mu je

sada ispričala. To se bar da lako proveriti. A on je bio sumnjičav po prirodi i pre

svog tošeg iskustva. Moraće da je još izloži proveriti. Jednom se opekao. Nema

nameru da bude glupak koji ponavlja greške.

-

I posle toga ste morali da stupite u službu - zaključí on.

-

Da, pošto sam uspela da nešto malo sakrijem od razjarenih poverilaca koji

su došli i razgrabili sve što je moglo da se odnese. Suzan ima malo nasledstvo koje

će dobiti kada napuni dvadeset prvu godinu. Ili kada se uda. Moram da mislim na njenu budućnost.

- A šta je sa vašom budućnošću?

Pogledala ga je.

-

Valjda imate neke planove i za sebe? - dodao je.

- Ne želim da se ponovo udajem. Ali možda ću otići kod sestre da joj vodim

domaćinstvo kada se uda.

-

Zbog toga ste se javili na oglas. Jer ga je dala žena - zaključio on. Iako je

izgledao i ponašao se neotesano, imao je inteligentne, prodorne oči kojima ništa

nije moglo da promakne.

Po onome što je čula od gospodje Hil, važio je za strogog, ali pravednog

gospodara. I pored nepristojnih predloga od kojih verovatno nije odustao, nije

mogla da ga zamisli kako po mračnim ćoškovima vreba sluškinje i zadiže im

suknje.

- Tako je. Sada vam je jasno zašto... ne želim da prihvatim vaš predlog.

-

Ne, nije mi jasno - nastavi on tvrdoglavo. - Pa šta ako ste imali nevernog

muža? Ja vam se i ne nudim kao muž. Hoću pošteno da platim. Evo, daću vam tri

puta više od ponudjene plate. Plus haljine i nakit, koje ću vam kupovati. Vidite,

ovde u okolini nemam baš mnogo mogućnosti da biram. Ali vama ništa ne bi falilo.

Zašto nećete?

- Opet vi. Neću, i ne dosadjujte više. Hoću da radim kao kućepaziteljka.

Činjenica je da ovako velika kuća ne može ostati bez domaćice. Ne sporim da

Džons uđiva vaše veliko poverenje, ali ipak je potrebna i ženska ruka.

-

Ja ne mislim da je potrebna. Poslednja ženska ruka koju sam prihvatio

je bila gospodje Hil. A vi niste ona, ni po godinama, ni po obimu.

Nije smatrala da je njegova šala uspela.

- Ipak je vaše imanje veliko, kao i vaše ime. Morate da vodite računa o tome.

Ne smete da se pretvorite u čudaka i divljaka. On se osmehnu.

- Znate, prilično ste drski za osobu koja je došla da moli za posao.

- I vi za gospodina koji treba da primi domaćicu - uzvрати ona odmah.

Pogledali su se, a onda se on osmehnu, drugačije nego do sada.

-

Dobro, neka vam bude. Ali to ne znači da je rasprava na ovu temu završena.

-

Mislim da bi trebalo da prihvatite činjenicu da jeste - rekla je, osmehnuvši

se oprezno i sama.

-

Zaista ste uporni. A što umete dobro da se svadjate, svaka čast - reče on

kao da se miri sa sudbinom.

- Niste ni vi loši. Ali da znate, imala sam posla sa neposlušnim deranima,

znam sve djavolske smicalice.

-

Ovo je bio predlog odraslog muškaraca odrasloj ženi - pobuni se on.

- Niti

ste vi devica, niti sam ja neki tupavi mladunac.

-

Nisam to rekla. Ali treba da znate kada da prihvatite poraz.

Poraz? Ko kažete da je ovo poraz? Ovo je samo predah posle prve bitke. Rat je tek počeo.

-

Kakav rat? - upita ona slatko. Skoro da joj je postalo zabavno. - Ja ovde ne vidim razloge za rat. Sasvim ćemo lepo saradjivati, kada počnem da radim.

I daćete mi jedan deo plate unapred.

-

Vi ste zaista veoma samouvereni - nalakti se on, a ona se malo odmaknu, jer je odjednom igledao previše blizu,

- Samo kao čin dobre volje - reče ona povlačeći se.

-

Dobro, ali da znate, ne zato što ste vi to tražili, nego što sam već sam hteo

da vam ponudim.

-

Hvala, to je vrlo lepo od vas.

-

Vi ćete biti osoba sa kojom ću kontaktirati. Potrudite se da mi na oči ne

izlaze one glupe sobarice.

-

Dobro - reče ona sa tihom radošću zbog njegovog mirenja sa sudbinom,

odnosno sa njenim odbijanjem.

Pomislila je kako je bila u pravu. On izgleda zaista ne juri sobarice po mračnim

hodnicima, čim ne želi da mu izlaze na oči.

*

-

Nije dobro - prekinu je on ljutito. - Sve su one glupače. Ne smeju ni da mi

se približe, ni da me pogledaju. Pobrinite se za to. Ne želim da vidim ni jednu od

njih.

-

To se svakako da srediti - reče ona uverljivo, kao da se obraća nerazumnom detetu.

On je pogleda i u trenu se umiri. Osetiia je tiho divljenje prema njegovoj

samokontroli. Disciplina i snaga volje, oštar, uporan karakter, to su osobine koje ga

krase. Nisu baš neke vrline, ali nisu ni mane. Kada bude prestao da joj dosadjuje

nerazumnim i nepristojnim predlozima, mogli bi da počnu i lepo da se slažu.

- Vi ste, izgleda, neka dobro organizovana osoba - podsmehni se on opet,

vraćajući miran ton.

Nije bio zadovoljan što joj je dozvolio da vidi kako se razbesneo, ali stvarno su

ga nervirale te ćurke sluškinje. Plaćao ih je i nije cicijašio, a uprkos tome osećao je

kako ga posmatraju iz prikrajka kao oličenje samog đavola, a to ga je izuzetne

nerviralo. Jedino je gospodja Hil bila ovde razumno ljudsko stvorenje. A ona želi da

ode. I da mu ostavi ovu ovde buntovnu mladu ženu koja ne želi da se povinuje

njegovim željama kao svom novom gospodar, pomisli nadureno, ne želeći da

prizna kako je takav zahtev detinjast.

- Morala sam da postanem organizovana- nije se ona dala.

-

I niste se plašili kako ćete se uklopiti u posao koji nikada niste radili? Ili da

li će se otkriti da ste totalno bez iskustva u toj oblasti?

-

Mora jednom da bude prvi put. Zašto bih se plašila? Kada sam počinjala

da radim, nisam ništa znala, pa sam se opet uklopila svuda - nije više krila da je bez

iskustva. Ionako ju je pročitao, pa nije želela da ga dodatno nervira.
Bolje je da
prizna sve.

-

Baš svuda? Ne bih rekao da gospodja Spenser, koja vas je onako
toplo

preporučila, zaista postoji,

- Pa, ako ona i ne postoji, postoje drugi - osmehnula se, izbegnuvši
odgovor,

ali bez izričitog odbijanja, jer on je umeo da prepozna laž.

On se ne naljuti, za divno čudo nego se zagleda u njeno lice, kao
da i je rešio da

vidi kako ona zaista izgleda. Kao da je priznaje za dostojnog
protivnika, pomisli

ona neočekivano i sa ne malim zadovoljstvom. To bi značilo da će
početi da je

poštuje, a ako je priznaje za sebi ravnu, neće je više posmatrati kao
šupljoglavo

žensko koje može da se kupi malim bakšišem.

-

Zaista nisam uspeo da vas uplašim? - upita je neočekivano i dalje
je

proučavajući, kao daše trudi da mu ne promakne ni jedna njena
neizrečena misao.

Ona se zapita da li ume da čita misli. Ne bi je iznenadilo tako nešto.
Činilo se da

je sposoban za slične stvari.

-

Zar je to bio vaš cilj? - upita ona uzvraćajući. Nije više imao onaj
gadan,

neprijateljski pogled kao na početku večeri.

-

Ljudi zaziru od mene, čak i kada nema razloga. A to me veoma ljuti.
Onda se potpuno razbesnim, i učinim da zaista imaju razlog da me
se plaše.

-

Izgleda da je i on umeo uspešno da izbegava direktne odgovore, pomisli

ona. Ali i da pošteno prizna svoje slabosti. A to je zaista retkost, koju treba ceniti.

Ljudima je na prvom mestu cilj da drugima raskrinkaju nedostatke i tuđe. I njemu

je to prvenstveni cilj. Ali zna kada da stane

-

Mislim da, ako ste ljuti zbog drugih, nema razloga da se ja zabrinjavam -

reče ona razložno

-

U redu. Daću vam deset funti unapred, a vi vidite šta ćete. Za desetak

dana idem u London, Kada se vratim, dogovorićemo se konačno. Ako režete da

ostanete i uopšte budete još tu kada se vratim - progurajte on opet.

- U mečuvre-

možete i da se predomislite i pobegnute iz ovog legla opasnosti. Ali u tom

slučaju, postarajte se da se više nikada ne sretnemo.

-

Ne verujem da će doći do toga - odvrati ona sva srećna. Deset funti! To je

pravo bogatstvo!

Najpre da se postara da Suzan ne izbace iz škole zbog neplaćene školarine.

Poslaće novac u školu sa obećanjem da će od sada izmirivati sve na vreme. A ona

će se ovde već snaći.

On baci pogled na njeno lice obasjano tihom srećom. Mora da je odlutala

nekuda daleko. Verovatno smišlja koju će svoju finansijsku provaliju da zapuši tim

mizernim iznosom. Bila je potpuno odsutna i nije ni primetila kako je posmatra.

Ovo je bilo prvi put ove večeri da ne bude budna i koncentrisana. Mora da joj nije bilo lako. A ipak mu je bila dostojan protivnik. Nije odavno imao ovako dobro veće, ali neće se previše zanositi divljenjem prema njoj. Ne sme sebi da dozvoli da sa previše oduševi nekom ženom. Već mu se jednom desilo da pogreši u pogledu osobe koja ni približno nije bila tako idealna kako ju je on u svojim mladalačkim snovima video. Meri, njegova žena. Kako je samo bio pun ushićenja kada je pristala da se uda za njega. Bila je mila, slatka, nevina... Ali neće sada o tome.

* * *

Sutradan uveće opet su sedeli za istim stolom. Nije ga bilo celog dana. Odnosno, videla ga je kroz prozor u prolazu kako gaca po dvorištu u blatnjavim čizmama. Ali tek uveće je ušao unutra. Bila je zadovoljna što je videla da nije toliko prost da ulazi u salon u prljavoj obući, čak se za večeru presvukao u drugo odelo. Ona je opet bila u svojoj strogoj haljini. Nije ni imala drugu, niti želela da se doteruje za njega. Ovde je bila plaćena posluga, i tako će se i oblačiti. Zamišljeno ju je pogledao, ali ništa nije rekao. Celog dana trudio se da bude van kuće, da se ne bi sreo sa njom. Prosto nije znao šta da misli o njoj. Čak je imao utisak da ga ljuti njeno prisustvo u kući, iako su se sinoć rastali u boljem raspoloženju nego što je počeo njihov susret. Sedeo je pored nje i gledao je ispod oka. Mora da je sinoć sišao s uma kada je smekšao prema njoj. Ni jednoj ženi to

nije uspelo u poslednje dve godine. Zašto mu je popustio oprez baš sa njom? Nije

bila ni lepa, ni privlačna, ni pametna da bi uspela da promeni njegovo mišljenje o

ženama. Nije želeo da promeni mišljenje o njima. A ni ona nije zasluđila da o njoj

misli nešto bolje nego o ostalima. Čime bi to zasluđila? Dobro, verovatno nije sla-

gala o svom životu. To je mogao lako da proveri. I bilo je za divljenje kroz šta je

sve prošla a da se tragovi te borbe nisu videli na njoj. Ali tu je želeo da se zaustavi

njegovo divljenje prema njoj. Nije želeo da dozvoli ni jednoj ženi, pa ni njoj da

smekša njegovu odbojnost prema ženskom rodu. Prema ljudskom rodu uopšte,

dodao je u sebi.

Posmatrala ga je. Bio je neobično ćutljiv. Sinoć nije mogla da dodje do reči od

njega. A sada se umudrio. Nije delovao odbojno, što je bio dobar znak. Ali ni

previše ljubazno. Nije bila sigurna kako će reagovati na njenu molbu. Ipak, možda

je bolji da to pregrme na početku. Kasnije će biti teže da se načinju takvi teme.

-

Htela sam da vas nešto pitam. Molim vas da se ne uvredite podiže ona

pogled.

-

Izvolite, sav sam vaš - reče on podsmešljivo. Taj ton bio joj je poznat

od sinoć.

-

U vezi onoga što ste rekli da se po okolini priča o vama... Nemojte da

se mrštite i da mislite da me interesuju prepričavanja... Ne znam ništa o tome.

Samo bih volela da od vas čujem istinu pre nego što domene dodju te priče.

-

Istinu? - nalakti se on i zagleda u nju mračnim pogledom.

-

Rekla sam vam da volim da donosim sud sama. I nekako... imam utisak

da bilo kakva da su ogovaranja... da... nemaju osnova.

-

Mislite da sam potpuno nedužan i lažno optužen? - i dalje je imao ironičan ton.

-

Vi sada iskrivljujete moje reci. Želim samo da od vas čujem... Ma... nije

važno.

Gledao ju je nekoliko trenutaka, kao da se premišlja.

-

I mislite da ću vam ja reći istinu? Baš ste optimista. Ili ste suviše lakoverni i naivni. A šta ako vas slažem? Možda su sve glasine istinite, a ja vas

prevarim, jer želim bar jednu osobu na mojoj strani, koja veruje da sam idealan i

nepogrešiv, da ne kažem nedužan u svemu.

-

Ne verujem da biste slagali. Vi i niste čovek koji laže - reče ona ozbiljno.

-

Oho! Kakva laskava procena! A na osnovu čega mislite o meni tako dobro, moliću lepo? - bilo je očigledno da je sumnjičav još više nego sinoć,

odnosno ne želi da joj veruje.

- Pitala se zašto se toliko brani kada mu neko blagonaklono pristupi. Zašto želi

da pošto-poto izgleda loš i zao?

- Mislim da... Naravno da imate dosta mana, ali druge prirode - reče ona kao da

se pravda. - Ali to nije vaša mana. Vi ste surovo istinoljubiv čovek. Zato i volite da

raskrinkavate laž kod drugih. Uživajte u tome.

- To ste dobro zapazili na svojoj koži - reče on zlobno, ali ona predje preko te

primedbe. - I zašto vas interesuje istina? Nestrpljivi ste da čujete tračeve, pa ne

možete da sačekate da se upoznate sa komšilukom, nego tražite da izvor

informacija budem lično ja? Baš ste prefrigani. Nisam to očekivao od vas. A

delujete tako naivno... Prava dobrica.

- Rekla sam vam već. Ne morate ako ne želite,

-

A sada želite da ja poželim da vam se poverim. Kao nećete da čujete, a

premorete od želje da se sladite tračevima.

-

Ne. Ne znam ni sama zašto sam počela ovu temu. Oprostite, molim vas i

zaboravite šta sam vas pitala.

-

Ja nikada ništa ne zaboravljam. To nemojte vi da zaboravite. Nikada.

-

U redu je. Ne želim da čujem odgovor.

-

O, da, želite. Pretvorili ste se u jedno veliko uvo, sva drhtite u iščekivanju

odgovora, nadajući se da je krvav i zlokoban.

Počela je da jede, ignorišući njegovo peckanje i pitajući se šta joj bi da uopšte

načinje takvu temu sa njim kad je videla da je neraspoložen. Uopšte, nije joj se

dopadala bliskost kojom je počeo njihov odnos. Uvek je sa poslodavcima bila na

uzdržanoj distanci. A ovde se opustila i dozvolila sebi da predje granice poslovne

učtivosti. Časka sa njim kao da su poznanicima ne da ona radi kod njega za platu.

Moraće da povede računa o uspostavljanju ravnoteže, pošto on očigledno nema

nameru da to radi. Samo mu je otvorila put da je ponovo gnjavi svojim

neprirođenim predlozima.

-

Sad se pravite da ste se predomislili. i da ne znate šta je u pitanju - nastavlja on uporno.

-

Možda ne bih ni došla ili ostala ovde da sam odmah čula tračeve o vama -

reče ona. - Očigledno su jezivi, čim nećete da pričate o njima.

I očigledno da vas mnogo više pogadjaju nego što priznajte - ovo je zaista bio

izazov sa njene strane.

Ona se ugrize za jezik, ali bilo je kasno. A baš je razmišljala o tome da povede

računa kako razgovara s njim.

-

I očigledno je da se vi opasno približavate granici mog strpljenja - reče on

piljeći neprijateljski u nju.

Ona spusti pogled, mešajući po tanjiru. Nije trebalo da ga tako iznervira. Lako

se može desiti da je izbaci, posle svega. Nikada do sada nije sebi dozvolila da

predje granicu pristojnosti, ma kako izazvana bila. Naročito prema onima od kojih

zavisi njen posao i plata.

-

Oprostite - promrmljata je. Gledao ju je, tražeći tragove laži,

likovanja, podsmeha, pobede, bilo čega što bi moglo dodatno da ga razjari.

-

Niste čuli da se priča kako sam ubio ženu? - upita on još uvek ljut, ali

procenivši da ništa od onoga nije našao na njenom licu.

Ona podiže pogled. Nekako je slutila da je tako nešto u pitanju. Onoliko

neprijateljstvo prema ženama koje je kod njega osetila, ne može prosteći ni iz

čega. Razumela je zašto nije želeo da govori o tome. Ni ona nije govorila o

Frederiku tolike godine. Čutala je, kao da nikad nije postojao. Tako je bilo lakše da

se zaborave rane na srcu.

-

Čutite? Pitate se šta se stvarno desilo? - upita on izazivački.

-

Ne znam šta se desilo... ali verujem da vas je vaša žena duboko povredila

nećim - pogledala gaje u oči. - Ne morate da mi pričate ako ne želite. Razumeću u

potpunosti. I verujem da niste ubili svoju ženu, bez obzira šta se priča,

-

Potpuno ste uvereni u to?.

-

Vi kao da želite da me uverite u suprotno. Zar sve kod vas mora da bude iz inata, tvrdoglavo i svadjalački? - upitala ga je gotovo blago.

- Nemojte da sebi pripisujete neku veliku zaslugu za moje tobožnje priznanje... ako vam kažem šta je bilo - reče on neraspoloženo

-

Naravno da neću. Setite se da sam i ja vama sinoć ispričala nešto što...

dugo nisam pominjala - reče ona polako.

-

Pa... istina je da je ona poštelela da pobegne od mene - reče on zagledavši

se negde u prazno. Oči su mu bile kao dva crna ponora.- Sa svojim ljubavnikom -

dodao je, a u očima mu se pojača hladna vatra. - Usput su imali nezgodu i kočija se

prevrnula. Ja sam tada bio daleko odatle, ne bojte se.

-

Nisam ni pomislila... - poče ona, ali on je prekinu.

-

Ma jeste, kako da niste. Ali neću vam zameriti. Niste ni prvi ni poslednji.

-

Zaista nisam ništa loše pomislila. Samo sam htela da čujem od vas...

-

Ne brbljajte više. Zašto žene moraju toliko da pričaju? - upita on nestrpljivo.

Ona ućuta, da mu dokaže da nije u pravu.

-

Šta, sada nećete da razgovarate sa mnom zato što sam rekao da ste

brbljivica? - nije mogao da odoli da joj ne zameri i ona se u sebi osmehnu.

Nikako da mu se ugodi. Mora da mu je ovde jako dosadno. Zato će je i primiti.

Jer ona ume da ga zabavlja. Jer nije neka glupa plačljivica koja se tresse od straha

kad samo pomisli na njega. Ako joj to bude glavni posao, da se prepire sa njim,

neće joj biti teško. Radila je ona i bezveznije stvari. Osim toga, baš joj je prijalo da

ne bude više strpljiva i umilna, kako se uvek očekivalo. I sto je još interesantnije,

posle ovog razgovora, još ga se manje plašila. On je čovek sa još uvek otvorenom

ranom na srcu. Zato ujeda i reži kad mu se neko približi. Razumela ga je u potpunosti. Znala je kakav je osećaj biti povredjen, i ne verovati nikome.

-

Nisam brbljivica i vi to dobro znate. Ali preći ću preko toga, jer znam da vam je ovde izuzetno dosadno i da nemate nikod drugog osim posluge da na njima iskaljujete svoju lošu volju - reče ona blago.

-

Vidi, vidi, što ste pronicljivi. Znači, nije kriva posluga što radi i priča gluposti, nego ja što zanovetam - nervirao ga je njen blagi ton. Nije on neki prokleti bolesnik niti paćenik da ga sada sažaljeva. Zašto svi moraju da ga nerviraju? Ostali svojom odbojnošću, osudom, a ona prokletim sažaljenjem.

-

Nisam to rekla. Ne želim da se svadjam sa vama od prvog dana.

-

Ma nemojte! A meni sa baš čini da uživate da mi kontrirate. Ili hoćete da kažete da sam ja dosadno dđangrizalo?

-

Neću to da kažem. Samo mislim da vam je nedostajala osoba sa kojom možete da ukrstite mišljenje i koja neće da vam potvrdi sve što kažete i mislite.

Neće mi biti teško da vam ispunim tu želju i ja budem ta osoba... Mada, iskreno,

mislim da to nije baš profesionalno. Da se svadjam sa vama. Ali ako vam to

pričinjava zadovoljstvo...žrtvovaću se - sakrila je osmeh.

- Mnogo ste pametni - reče on ironično. - Mislite da ću vam davati platu da brbljate i da me zabavljate? I da ćete lako izaći na kraj sa mnom? Već ste

ubedjeni da ste našli lek za moju bolest i da znate koju taktiku da primenite da

možete da me vrtite oko malog prsta? Uveravam vas da niste u pravu.

- Ne mislim ja vas da zabavljam. Nastaviću sa istim obavezama koje je imala

gospodja Hil - reče ona oprezno kada se setila šta bi mogla da bude alternativa za

"zabavljanje". Nije želela da se ponovo zapetljavaju u neprijatne teme.

- Pa obično domaćica brine o gostima i atmosferi u kući. Pošto ja retko imam

goste, moraćete da brinete samo o meni. To ste lepo shvatili - zagledao se u nju sa

onim osmehom zločestog dečaka.

- Mogu da brinem i o gostima i o kući - reče ona.

Neće valjda ponovo da počne. Nije joj smetalo da se prepire sa njim na tu temu.

Više joj je smetalo što joj ta prepirka sve manje smeta i što je sve slobodnija prema

njemu, bez straha od otkaza ili da će je zgrabiti negde u mraku. Oči su mu bile

čudne boje pri svetlosti sveća. Danas je mislila da su braonkaste. Sada su izgledale

skoro crne. Ona zadrhta i skrenu pogled.

-

Samo potvrđujem ono što ste i sami приметили. Da, u stvari mi je izuzetno

dosadno. Želim da osmislite zabavu za mene. Ali nisam raspoložen za slušanje

gluposti, kao što sam već napomenuo.

- To sam приметila.

-

Zaista? To je baš lepo. Šta ste još приметили?

-

Da volite da naredjujete. To je najuočljivije na vama. Ali to većina ljudi iz

vašeg staleža vrlo spontano i lako radi.

-Niste ni vi neka slabašna i sladunjava naivka - progundja on.

-

Ovo ću prihvatiti kao kompliment - slatko se osmehnula

-

I jeste bio - odvrati on malo nadureno.

Kad bi samo znala koliko je retko davao takve komplimente. I koliko misli da su

to zaista komplimenti, ne biti neko sa osobinama koje prezire. Nije se pretvarala da

je nešto što nije. Na tome joj je skidao kapu.

-

Moraćete često da trpite moje društvo za večerom. To očekujem od vas -

dodao je.

-

To neće biti tako težak zadatak - reče ona, a on je pogleda.

Bilo je u tom pogledu nečega., što nije umela da objasni, a što ju je nateralo da

bude blaža u njegovom ocenjivanju.

- Videćemo. Mnogo ste samouvereni. Jeste li uvek takvi, ili je to izazov za

mene? Da li treba da se plašim? - upita on.

-

Mislim da je zdrava doza samouverenosti neophodna svakom čoveku -

poče ona oprezno, kad je on neočekivano prekide.

- Jel' vi imate i drugih haljina ili samo tucrnu tetkastu? Prosto me plašite u

njoj, tako izgledate strogi i uštogljeni.

- Ne želim da odgovorim na to pitanje - reče ona malo uvredjeno.

Kao da on ne zna kakve su njene mogućnosti. Osim toga, bezbednije je obući

ovako nešto u prisustvu muškarca koji nema obavezu da bude obziran. Smatrala je

da nema potrebe da mu to objašnjava, da to mora i sam da zna.

- Ma hajde... Niste vi tako osetljivi. Ako nemate drugih haljina, nije važno.

Ali skinite bar tu smešnu kapu. Ne vidim vam lice od nje.

-

To je... vrlo pristojna kapa - odvrati ona polako, vraćajući se u normalu,

dok je stezala ruke ispod stola. Opet su mu došle te mušice koje ga teraju da

provocira ljude. - Takve kape nose žene po celoj Engleskoj. Ne znam zašto baš

vama toliko smeta. Vrlo je... primerena mom položaju.

- Mogu da nose sve žene u Engleskoj, ali ja i dalje mislim da je to vrlo glupa

moda. Ali se pitam kako uopšte vidite od nje. Pada vam preko nosa.

- Ona... ona mi uopšte ne pada preko nosa. Vrlo je pristojna i ženu koja je

nosi postavlja na odgovarajuće mesto.

- Mislite, pravi od nje babu. Hajde, rekao sam vam da vas neću napadati.

Možete slobodno da je skinete. Ili mislite da će me zabljesnuti vaša neopisiva

lepota ispod nje, da ćete me opseniti i začarati? Pa neću moći da kontrolišem svoju

neodoljivu tuđnju prema vama?

- Vi to... ne mislite zaista.

- Mislim. Kapa je toliko ružna da je prosto odvratna. Ne znam kako to

drugačije da vam opišem. A ni vi niste mnogo lepši ispod nje. Bilo bi bolje da je

skinete.

- Neću.

- Ali ja vam naredjujem. Odbijate naredjenje?

- Vaše naredjenje prelazi granicu poslovnih zahteva. Moja je lična stvar šta ću

da stavim na glavu.

- Stavite vi na glavu šta god hoćete. Možete i ular i rogove. Ali samo kad ste u

svojoj sobi. A ako želite da u miru večerate sa mnom, morate da se potrudite da

izgledate bar pristojno, ako ne lepo.

Ona otvori usta da nešto odgovori, pa ih zatvori pokušavajući da se obuzda što

njega ni najmanje nije uzrujalo. Pošto je video da je tvrdoglava i neće da skine

sama, ustao je, obišao oko njene stolice i prosto joj smakao kapu s glave.

Zapanjeno ga je gledala šta radi, ali on se nije obazirao na to. Mirno se vratio na

mesto, a kapu bacio na pod. Mahinalno je podigla ruke i pokrila kosu.

Onda oprezno pomeri stolicu da ustane i dohvati kapu, kad je zadržta i njegov

tihi glas:

- Sedite.

Nije to bilo ni glasno, ni zastrašujuće. U tome je i bila stvar. Ona ostade da

sedi na stolici, zapanjeno gledajući u njega. Opet joj je to uradio.

- Tako je već bolje - reče on pogledavši je nemarno. - Sada mogu da vas

vidim. Ne volim kada ne mogu da vidim oči osobe sa kojom razgovaram.

Ona nehotice podiže opet ruku. Osećala se bez kape kao gola, izložena

njegovim pogledima. Šta će mu još pasti na pamet? Ni haljina mu se ne svidja,

rekao joj je već. Zar će i u tom slučaju nešto preduzeti, mimo prići i pocepati je?

Obuze je blaga drhtavica na tu pomisao.

-

Zašto vas, uostalom, toliko muči ta kapa? - pogleda je on mirno otpijajući

gutljaj vina, kao da je sve ovo bilo sasvim očekivano i normalno. -
Je li ona neka

vaša kamuflaža, zaštita, šta li? Zašto se krijete ispod nje?

- Ne krijem se - reče ona tvrdoglavo, pokušavajući da se smiri.

Osećala se užasno izloženo ovako bez kape. Bio je u pravu. Kapa je
bila nešto

kao deo maske koju je nosila da bi se zaštitila. Sa njom se osećala
bezbednija. I

neugladnija. A to je ponekad mnogo neophodno kada pored sebe
imate muškarca

koji je navikao da se posluži svime što vidi. I gospodarice su radije
zapošljavale

neugledne žene, za kojima se njihovi muževi noće osvrutati.

-

Ne bih baš rekao. Pre će biti da vam ona služi kao sredstvo za lažnu
sliku

koju odajete o sebi.

-

Kakvu lažnu sliku? - pitala je pokušavajući da stiša ljutnju i strah.
Još uvek

nije mogla da se navikne na svoju голу glavu, mada je prvi šok
počeo da jenjava. -

Ja nikakvu lažnu sliku ne odajem...

-

Već smo prevazišli tu temu, ne vraćajte se na nju - bio je on
neumoljiv, a

ona počeo da shvata ono njegovo upozorenje da će joj ovde sa njim
biti teže nego što

je očekivala. - Lažnu sliku o vašim godinama i izgledu. Pošto ste
očigledno svim

poslodavcima tvrdili da imate neku godinu više. A za to je potrebna
stroga, dosadna

garderoba, bapska haljina i tetkasta kapa. Cviker na nosu da i ne
pominjem. Drago

mi je da ste me pošteđeli bacanja i njega.

-

Vi ste... uh... Sada mi je jasno zašto ste me upozoravali na svoje

ponašanje. To je potpuno nedostojno jednog džentlmena.

- To ste mi već jednom prebacili, ne ponavljajte se. Ne zvučite zabavno ako

pričate iste stvari.

Ona ga pogleda, sve teže obuzdavajući odgovore. Zašto ima neodoljivu želju da

se svadja sa njim? Pa on je njen poslodavac treba da bude ponizna. Ali kad je on

uporno izaziva, ne možete da se smiri dok je ne izvede iz takta. Tek onda prestane,

kad čuje od nje očekivani odgovor.

-

Ne bojte se, ne izgledate baš toliko privlačno, ni kao neka rasna lepotica

koja ispod tako ružnih stvari mora da se krije od pohotljivih pogleda nedostojne

muške vrste - reče on podsmešljivo.

-

Ne mislim ja da sam lepotica- reče ona uvredjeno. - Ali malo opreza i

poslovne strogosti ne škodi. I moliću vas da se ovakvi incidenti, ne ponavljaju.

-

Moliću i ja vas da se ne pojavljujete na večeri kao strašilo. Od sada su

ovakve smešne kape zabranjene u ovoj kući. Bilo kakve kape. Nemojte slučajno da

ste stavili neku. Baciću je kroz prozor da ne možete više da je nadjete.

Ona ućuta. Uzela je krišku sira, pokušavajući da jede i pokaže mu kako je

njegov napad nekulture nije potresao, ali zalogaj joj je zastajao u grlu. On uze flašu

i nali joj malo vina, ništa ne govoreći. Popila je pola čaše u jednom dahu. Kakva

drskost! Da ustane i sam joj skine i baci kapu na pod! Nečuveno! Ali ne treba da

bude iznenadjena. Uvek je govorila kako je od tih umišljenih bogataša i plemića

ništa ne može iznenaditi. To je samo još jedan hir u nizu. Podneće ona i to, kao što

je mnogo šta do sada.

Posmatrao je ispod oka kako se muči da zadrži suze i odahnuo kada je uspela.

Nije voleo ženske suze. U poslednje dve godine nije voleo ni prisustvo bilo kakve

mladje žene. Ali sada... Možda je ipak bio previše grub. Nije trebalo, ali njegova

izjava da nije toliko privlačna i lepa da mora da se krije izgleda da ju je uvredila.

To mu izmami osmeh, ali odmah se uozbiljio. Ote mu se uzdah. Mora da je načisto

podivljao u ove dve godine od Merine smrti. Ne ume više normalno ni da se ponaša

ni da razgovara. Ni ranije nije baš nešto bio vičan ćaskanju i udvaranju. Znao je da

nije ni neki lepotan. I da se udvara kao kolac. Ali Meri se tada ipak udala za njega.

Verovatno jer je bio naslednik velikog imanja. To imanje pomoglo bi mu da dobije

koju god da je hteo. A on je želeo da ga ona i zavoli, ne samo da može udobno da

živi kod njega.

Neće više da se seća Meri. Zašto, pobogu, ne može već jednom da je zaboravi!

Možda zato što ovde i dalje živi kao neki uvrnuti samotnjak i što ga sve podseće na

nju. I nema nikog ko bi mu skrenuo misli na nešto drugo, lepše i vedrije. Lepo reče

gospodja Pejn. Njemu je ovde dosadno, a ništa ne čini da to promeni. Gospodja

Pejn. Kakvo ozbiljno, strogo ime za ovako neţnu... i istovremeno ratobornu mladu

ţenu.

Iznenada je shvatio da jako želi da ona ostane ovde. U stvari, znao je to još

juče, ali nije želeo da prizna i sebi da je posle dužeg vremena pozeleo neku ženu u svojoj blizini. I da je to baš ona.

-

Morate da shvatite da nisam ništa loše mislio. Kupicu vam neku drugu...

neki drugi ukras za glavu, kako li se to zove, ako vam je baš toliko stalo - reče on malo nespretno.

-

Nije to u pitanju - ona podiže pogled, a on u njenim očima vide novu odlučnost.

Posle svega još je spremnija za okršaje. Nešto mu mrdnu u stomaku od njenog

direktnog, oštrog pogleda. Kako ima lepe, bistre, tamne oči. Dobro je što joj je

skinuo kapu. Sad može da uživa pri pogledu na njeno celo lice. Bio je uveren da ga

neće izazivati ponovnim pojavljivanjem sa bilo čime na glavi, da će se ovog puta

povinovati njegovoj želji. Ni samom mu nije bilo jasno zašto mu je bilo toliko

drago zbog toga. Nije to bila neka velika pobeda, ali... pomisao da će moći da je

gleda bez smetnji činila je da oseti neku potajnu radost.

-

Recite - reče on sasvim ljubazno.

- Ja uvidjam... da je ova situacija malo neuobičajena. Hoću da kažem... da...

zaista nemam previše godina. Volela bih da imam bar upola koliko ima gospodja

Hil. Onda bi moj položaj i autoritet bili na višem nivou nego što su sada. Isto kao i

vaše poštovanje prema meni.

- Hvala bogu što nemate. Mislim njene godine - dodao je brzo. - I nemojte da

mislite da vas ne poštujem.

- Htela sam da kaţem... Nadam se da ćete ubuduće umeti da drţite distancu

izmedju nas. Da ne bacate moje stvari na pod. I da se ponašate pristojno - reće ona.

- Kad me tako strogo pogledate, moraću - reće on. - Izvinite. Ali mislim da

sam bio u pravu. Ovako izgledate mnogo lepše.

- Nije mi cilj da izgledam lepo - reće ona kruto.

Još je ljuta, pomisli on.

- Rekao sam vam da sam teţak čovek, i da vam ovde neće biti lako - upozori

je on. Uozbiljio se i opet otišao u onaj svoj tamni svet. Njoj dodje krivo. Prepirka sa

njim bila je prijatnija od ovog njegovog ledenog mira.

- U redu je. Nisam baš toliko ljuta. Ali ni vi ne možete da se ponašate tako bez

kontrole. Kako ćete sebi naći ţenu ako ste tako neartikulisani? Nijedna pristojna

devojka neće pristati da se uda za vas. ;

- Ja i ne ţelim ni jednu pristojnu devojku, a uostalom, i nije neki gubitak.

Pošto već ni jedna takva ne ţeli mene - progundjao je.

- Ne verujem vam. Mislim da u okolini ima. bar nekoliko vrlo finih koje

maštaju o vama.

On je pogleda.

-

Vi ste, ispod vaše strogoće, ipak prava romantična duša. Jeste li bili zaljubljeni u svog muţa?

Ona sva pocrvene od ovako ličnog pitanja. Kako je on uporno čekao odgovor,

ona promrmlja .

-

Mislim da je vaše pitanje nepristojno. Imala sam samo sedamnaest kada

sam se udala, a on je bio vrlo zgodan. Bilo me je lako prevariti i omadjijati.

-

A sada to više nije tako lako - dodao je on zaključak, više kao za sebe.

Osetila je kako joj gore obrazi. Gorčina i žaljenje svakako su posle toliko

vremena izbrisali ono malo ljubavi koju je nekada osećala prema mužu.

-

Žalite li za prošlošću... kakva je trebalo da bude? - upitao ju je.

-

Ne razmišljam šta je moglo da bude. Nemam vremena ni energije za to.

Važnija mi je budućnost.

-

Da, to ste mi već rekli. Vaša sestra je u boljoj poziciji. Ima nešto miraza i

ima vas da se brinete o njoj. Kako mislite da joj obezbedite udaju?

-

Videćemo. Neka prvo završi školu, i shvati da lepo lice nije najvažniji

preduslov za bračnu sreću - rekla je ozbiljno.

- On je krišom posmatrao njeno zamišljeno lice.

- Kako ste se prezivali pre udaje? - nastavi je on posle manje pauze.

- Link.

-

Znači, vaša sestra se zove Suzan Link?

- Da. Zašto pitate? - uspravi se ona kao dobar lovački pas kad njuši iz kog

pravca bi mogla da stigne opasnost.

- Onako. Liči li na vas? Je li i ona ovako opasna?

- Ja ne mislim da sam opasna. I ovo uopšte nije razgovor kakav bi trebalo da

vodim sa vama. Oprostite, volela bih da se povučem.

- Dobro, možete da idete. Ako želite da pišete sestri, u salonu ima stočić sa

priborom za pisanje. Slobodno se poslužite.

- Hvala. Laku noć - ustala je i kruto se naklonila, a onda se brzo sagla,

dohvatila bačenu kapu i izašla iz trpezarije.

On ostade sam. Razmišljao je o njoj. Da je znala kakve mu misli padaju na

pamet, spakovala bi se i kao svaka pristojna dama odmah sutradan ujutro pobegla

prvom poštanskom kočijom.

Posle nekoliko dana pisala je sestri:

Draga Suzan,

Pišem ti konačno posle dužeg vremena, jer izgleda da sam se najzad skrasila.

Kao što vidiš na kovertu promenila sam posao i mesto boravka, Nadam se da će

ovo dovoljno potrajati da izmirim deo duga za tvoju školu dok ne dodje vreme da

mislimo na druge stvari.

Ne brini za mene, Gospodin Gosvord, za koga sada radim kao kućepaziteljka,

izgleda da nije loš čovek. Malo je nagao i voli da naredjuje i galami ali obično se

ispostavi da su ljudi koji izgledaju opasni u stvarnosti baš drugačiji. Dao mi je nešto unapred, tako da ne brineš da će te izbaciti iz škole, odmah da te obavestim.

Posao nije težak, brzo se navikavam a i gospodin Gosvord iako mnogo gundja,

u suštini nije mnogo zahtevan, Na osnovu ovih nekoliko dana čini mi se da će mi biti bolje nego gde sam bila do sada. Juče me je izveo do štale i dao mi jednog

divnog vranca da ga jašem. Možeš li to da zamisliš? Nisam sela na konja šest

godina, ne mogu da ti opišem kako sam se osećala. Mislila sam da neću umeti da

sam sve zaboravila... Bilo je divno, bilo mi je potrebno, tek sada vidim koliko.

Hvala mu na tome. Mogla sam, bar na kratko, da se podsetim kako izgleda biti

slobodan, imati osećaj da možeš da ideš kuda ti je volja i da ne zavisiš ni od čijih hirova.

Večeram sa njim i to mi je ujedno najzamomiji i najzabavniji deo posla. On je na prvi, pogled nemoguć čovek sve dok ga bolje ne u poznaš. Ima neka misterija oko smrti njegove žene, ali ja nekako verujem da je on u svemu čist i ispravan. Nije mi

to ni važno, mada mislim da njega još muči i da utiče na njegovo loše mišljenje o ženama. Osećam se kao da stojim pred njim u odbranu celog ženskog roda! Ne

brini, nije opasan, samo voli da se prepire, iako mene optužuje za tu manu. Mislim

da smo se dobro našli. On me provocira, ali mu ja ne ostajem dužna, zbog čega se

čini veoma zadovoljan. Mislim da će mi se ovde dopasti i da će te moje pismo

ohrabriti i razveseliti.

Vidiš da nije sve crno. Ja znam da tebi tamo nije lako da budeš jedina

siromašna devojka u školi gde su sve bogate. Ali strpi se. Neće još dugo trajati.

Onda ćemo da nadjemo nekog finog i dobrog muža za tebe. Znam da bi ti volela da

je mlad i zgodan, ali bojim se da moje iskustvo govori da to ne garantuje sreću u braku. Glupo je što kažeš da ne želiš da se udaš. Nemoj tako da razmišljaš. Za tebe

ćemo bolje odabrati. Nemoj da se obeshrabruješ zbog mog iskustva. Dobro ću

paziti kada se bude odlučivalo o tvojoj udaji, ne brini. Što se tiče tvojih trenutnih problema, samo te savetujem da budeš strpljiva, Moraš ponekad da sagneš glavu. I ja sam morala da naučim kako se to radi. Sećaš se kako sam bila puna sebe kada sam bila devojka? Mislila sam da je moj ceo sve. A onda se za kratko ceo moj život srušio. Posle tatine smrti i tvoj. Nemoj da se predaš. Ne znam zašto

ti ovo pišem, kad znam da ćeš prebroditi sve što te snadje. Ipak moram da ti kažem, da bi znala

da nisi sama. I nije slabost čak i ako ponekad zaplačeš. Nije slabost čak ni ako to

radiš svako veće, kad niko ne vidi. Ja znam da si jaka i da možeš sve to da

preguraš. I ja sam plakala, svako veće. I više puta dnevno. Nije mnogo pomagalo

ali posle ovoliko vremena znam da mi suze nisu oduzele snagu. Nije snaga u tome

da izdržiš i da ne zaplačeš, ne brini. Nego u tome da posle svakog udarca i pada

ponovo ustaneš i nastaviš dalje uspravno i ponosno, kao da ništa nije bilo. Ja znam

da ti to možeš. I da su te devojke koje te zadirkuju i zagorčavaju ti život, samo sitni kamenčići o koje se čovek saplete, a da ih i ne primeti, kada ima u vidu cilj ispred

sebe.

Budi mi dobro, i nadam se da ću od sada moći češće da ti pišem. Čuvaj se. Ne

brini, sve će biti u redu...

Dok je ona pisala poreci prozora, Džon Gosvord sedeo je malo dalje na sofi i

zadubljeno čitao. Bar tako je izgledalo na prvi pogled. Kad se ona zanela u pisanje

on polako podiže pogled. Seo je tako da može da joj posmatra potiljak i deo profila

a da ga ona ne vidi.

Za ovih nekoliko dana koliko je bila u njegovoj kući, kao da se neprimetno

desilo mnogo više nego što je bilo na prvi pogled uočljivo. Osećao je promene u

sebi. Ali je dobro krio da se ne primete. Naročito da ona, koja je njihov uzročnik,

ništa ne oseti.

Posmatrao je liniju njenog vrata. Od kada je napravio onu scenu sa kapom, nije

više stavljala ništa na glavu. Mogao je da u miru uđiva u pogledu na njenu kosu i lice.

Spustio je pogled i obuhvatio njime celu njenu figuru. I pored grube haljine

mogli su se ispod nazreti fini oblici. Srce poče brže da mu udara pri pogledu na

njene zaobljene grudi. Bile su taman tolike da stanu u šaku. On se promeškolji ali

ne ustade i ne okrenu se od nje. Možda je zaista predugo bio sam.

Alisa Pejn. Ponovio je njeno ime hiljaditi put, kao neku molitvu. Ona sigurno

nije licemema naivka, koja bi iza tobožnje nevinosti i stida krila gadjenje prema

njemu. Već je imala prilike da ga vidi u najgorem izdanju, pa ipak nije pobjegla.

Ostala je. A juče ga je, dok joj je pomogao da sidje sa konja posle jahanja,

nagradila takvim osmehom, da je osetio kako mu se topi led oko srca. Zadržao ju je

malo duže u naručju, čak i kada ju je spustio sa konja. Toplo mu je zahvalila i rekla

kako je uživala u jahanju, a nova rumen zažarila joj je obraze. Iskreno se ponadao

da je to od njegovih ruku, koje su zaboravljene, još pridržavale njen struk, sve dok

se nije malo izmakla. Onda je sa žaljenjem morao da je pusti.

Zavalio se dublje u naslon prisećajući se tih trenutaka, posmatrajući njenu figuru

nagnutu nad radni sto. Kad bi samo znala kakve mu misli prolaze kroz glavu i

kakve želje obuzimaju telo. Šta bi uradila? Da li bi pobjegla od njega? Poželeo je da

je najlepší, najprivlačniji čovek na svetu. Kakav li je bio njen muž? Po njenim

šturim primedbama, reklo bi se da je bio neki praznoglavi lepotan. Mora da je bio

vrlo glup, kad je mogao da pored nje ovakve juri tuđe tene. Da je ona njegova,

nikad je ne bi pustio od sebe. Jedino ako ga ona ne bi htela, pomislio je tmurno. Ah,

kakva bura osećanja za tako kratko vreme od kako je stigla.

Za samo nekoliko dana pretumbala je ceo njegov svet naglavačke. Prepirao se sa

njom, izazivao je, samo joj nije ni jednom reću odao kako je jak utisak ostavila na

njega. Po celu noć prevrtao se u krevetu, misleći na nju sa druge strane hodnika. Da

li i ona misli na njega i ne može da zaspi? Teško da je tako, uzdahnuo je. Uporno je

odbijala njegova nametljiva udvaranja, kao deo uobičajene prepirke. Šta bi uradila

kada bi joj jedne noći zaista kucnuo , na vrata? Verovatno ne bi otvorila. Možda bi

se čak sutradan spakovala i pobešla, kao Meri nekada. Samo što je Meri bila udata

za njega, trošila njegov novac, a volela drugog. Da li bi Alisa mogla da ga voli? To

pitanje postavio je sebi hiljadu puta. U pojedinim momentima, kao juče posle

jahanja, kada bi ga pogledala, imao je utisak da bi toplinom iz očiju istopila glečere

milionima godina stvarane.

Ali nije smeo da se zavarava. Ti pogledi i ta toplina bili su uzrokovani nečim

sasvim drugim. Utiscima koji nisu vezani za njegovu ličnost i privlačnost Jahala je

posle dužeg vremena, sama mu je to rekla. Nadao se da će umeti da ceni to što joj

je omogućio da se tako lepo oseća, čak i ako njeno raspoloženje nije bilo zbog

naklonosti prema njemu.

Morao je da podseti sebe da bude veoma oprezan u pogledu nje. Odbila je ono

prvo veće njegov predlog da mu postane ljubavnica. Ali još uvek nije mogao da

bude siguran da se u medjuvremenu nije predomislila i da joj nisu porasli apetiti.

Ako je primetila da se on zagreva za nju, mogla je da digne sebi cenu, i da traži

mного više nego što joj je on tada ponudio. Ťene su lukave. Meri je oĉigledan

dokaz. Bila mu je ťena.

Neće ponovo o Meri. Zašto se uvek nje seti da mu pokvari lepe trenutke? Zašto

sada misli na nju kada ispred sebe ima ovako privlaĉnu ťenu? Da, privlaĉila ga je,

iako ju je naruĉio i izvredjao njen, izgled. Sve je vise u njenoj vlasti. Eto, kad

ovako podigne pramen koji joj padne na lice, njemu srce preti da iskoĉi iz grudi. A

ona ništa ne primećuje. Ili, još gore, primećuje i namerno ga izaziva. A on više ne

može ni da makne od nje. Ne ide u obilazak imanja, ni u lov, nikuda. Samo sedi u

njenoj blizini, lovi njene poglede i pokušava da je na svoj nespretni naĉin navede

da se zaljubi u njega. Šta da radi sa njom? Kao da nema već trideset godina. Sav

zadrhti kad ona prodje pored njega, kada ga u prolazu okrzne rub njene haljine,

kada mu pridje i na svoj ozbiljan naĉin postavi neko pitanje o kući, imanju, bilo šta.

Mora da bude njegova. Ona je stvorena za njega. Nije važno da li ona to zna. Neće

je mnogo ni pitati. Zarobiće je, zatvoriti ovde u zamku, da bude samo njegova. Biće

njegova zarobljenica, njegova gospodarica. Zašto da ne? Do sada nije imao ovakav

osećaj za neku ťenu, da je kao stvorena za njega. Ume ona da bude i umiljata,

osetio je to, iako to ne pokazuje. Hoće da bude profesionalna i ozbiljna. A on hoće

da je mazi i da joj radi stvari na koje nije pomišljao ni dok je bio sa Meri. Osetio je

on da ga Meri ne voli, da izbegava njegove, dodire, njegovu pažnju, pa čak i samo

njegovo prisustvo. **A** Alisa, naprotiv, kao da uţiva u prepirkama sa njim. Moţda joj je dosadilo, da bude ponizna mila. Moţda sa olakšanjem konačne moţe da radi i

kaţe šta zaista misli. Kada bi samo bio potpuno siguran...

Juće se odmakla od njega. Ali to je moţda bio samo gest pristojnosti, pošto on

nije imao nameru sam da je pusti. Ali nešto mu je govorilo da ni ona nije bila

ravnodušna. Bio je dovoljno inteligentan da moţe da oseti takve nijanse. To što ni

ona nije ravnodušna, dodatno ga je uzbudjivalo.

Opet jedan pramen kose pade na njeno lice. Prsti ga zasvrbeše da pridje i skloni

joj ga. Mora da ima lepu, gustu, neobuzdanu kosu, kao što je i ona sama. Voleo bi

da vidi njenu kosu puštenu, nesputanu strogom frizurrom na vrhu glave. Voleo bi da

je vidi u noćnoj koşulji, kako ga čeka u krevetu... Ili još bolje, bez ičega na sebi.

Ah, zaneo se. A ona će uskoro da završi svoje pismo. Kako je briţna i odana. Mora

da mnogo voli sestru. Da li bi mogla i njega da tako zavoli? Opet je zaşao na

zabranjenu tentoriju. Ne mora da ga voli ako ne ţeli. On joj to ne bi traţio.

Dovoljno bi bilo da se makar pretvara. Ali u sebi je osetio ţaljenje ako ga ona ne

bi zavolela. Ţeleo je da ga voli takva ţena. Njena osećanja bila su dragocena, baş

zato što ih nije razbacivala i troşila bez reda. Ah, zašto opet to radi sebi? Smekşao

je. To nije dobro. Ni to što je konačno priznao sebi da ga ona privlači, ni to što bi

pristao na mrvice njene pažnje. Ne bi pristao na mrvice, voleo bi da je ima celu,

samo za sebe. A opet ne želi da sa njom igra do kraja igru razotkrivanja. Zašto se

plaši da otkrije šta je u njenom srcu? Možda zato što se plaši da on nije tamo? Zašto

je odbila njegov predlog? Da li tvrdi pazar, ili je zaista poštena žena? On bi pristao

i da poveća cenu, samo da bude njegova.

Nekako mu je bilo drago što ga je odbila, što se nije jeftino prodala, iako je on u

pitanju. Ni ova igra odlaganja nije loša. Možda će uspeti da je pridobije. Primetio je

neke zbunjene reakcije kod nje. Kao da popušta njena strogoća. Za upornog

osvajača ne postoji neosvojiva tvrdjava. Možda samo želi da se on više potruđi.

Ako je samo to, želja će joj biti uslišena. Ionako mu je sada samo to cilj. Zima je,

nema drugog posla na imanju, osim da misli na nju i da razradjuje kako da pobedi

njenu odbranu. Kako ne shvata da je rođena za njega? Zašto se opire, kad je to

tako očigledno. Uživao je u novom osećanju moći i snage. Bio je ubedjen da će

uskoro biti njegova.

Ni kako, ni kada, nije bilo važno, jednostavno je znao. I nekako osećao da je i

ona toga svesna. Ili je tako, ili je vrlo dobra manipulatorka. A u to mu je bilo teško

da poveruje.

Kada je završila pismo, pročitala ga je još jednom i stavila u koverat. Osvrnula

se polako i videla Gosvorda kako zadubljen čita na sofi, nedaleko od nje. Dobro

je što se zadubio u knjigu, pa ne primećuje njenu uznemirenost koju odnedavno

oseća u njegovoj blizini. To je prvi put shvatila juče kada joj je pomogao da sidje sa

konja. Njegovo naručje bilo je udobno. Njegovo lice, ružno na neki prijatan način,

odavalo joj je neobičnu sigurnost.

Iako ju je sve vreme opominjao da je ona ta koja je prgava, a da je on mek kao

pamuk, uživala je u medjusobnim raspravama i peckanju. Iako je mnogo toga rekao

što ne priliči lepo vaspitanom džentlmenu, ni jednom rečju je nije zaista uvredio

ni to učinio da se oseti neprijatno u njegovom društvu. Čak i ono kada joj je strgnuo

kapu s glave, morala je da prizna da se nije zaista uplašila. Osetila je više neku

nepoznatu uznemirenost. Zaista impresivno, kako se brzo ispod njegove grube

ljuštine pojavljivao originalan lik pun neuobičajenog humora i jake ličnosti. Prijalo

joj je njegovo društvo. Počeo je, svesno ili nesvesno, nije ni važno, da joj daje na

znanje da je smatra za ravnopravnog sagovornika. A to joj je mnogo značilo.

Odavno nije osetila ničije poštovanje, ni da je neko vidi kao čoveka, kao osobu

koju treba uvažavati, ne kao poslugu bez imena koja je samo tu da bi ispunjavala

tudje želje. Posle dužeg vremena konačno je imala osećaj da je na sigurnom, da je

on pouzdan, da je neće povrediti ni na koji način i da može imati u njega poverenje.

Čitao je i nije video njene poglede. Kako je samo zgodan. Iza namrštenosti i

grubosti krio je pravo blago. Doduše, kada bar mu rekla tako nešto, verovatno bi joj

se podsmehnuo da samo ona vidi ono čega nema. Ali bila je sigurna da je u pravu.

Taj čovek je pravo blago. I što je još lepše, imala je osećaj da i on o njoj ima lepo

mišljenje, da je nekako i uspela da ga izvuče iz njegove ljuštore da pokaže bar delić

svoje bogate ličnosti, koju tako sebično krije od drugih, nedostojnih takve

privilegije da ga vide u pravom svetlu. Povukla je stolicu glasnije, da mu privuče

pažnju, ne sluteći da je već sva njegova pažnja usmerena ka njoj.

- Završili ste? Vaša sestra mora da se raduje svakom vašem pismu - reče on

dižući glavu i obeležavajući stranicu do koje je stigao. Izgleda da nije primetila

kako ju je sve vreme posmatrao i uopšte nije čitao. - Sećam se kako sam se ja

radovao svakom pismu koje sam dobijao. Mada ih nije bilo previše.

- Sada se ne radujete? - osmehnula se. Volela je da razgovara sa njim. To je

uvek bio dijalog pun neočekivanih obrta i pravaca.

- Sada uglavnom dobijam račune i dosadna pisma molilaca. Tome se sigurno

ne radujem. Kada svakog jutra vidim gomilu, dodje mi da vas zamolim da ih

pročitajte umesto mene. Ali ne želim da budem toliko nemilosrdan. Već sam vas

uposlio preko svake mere. Umorićete se i pobeći od mene glavom bez obzira,

- O, ne, nikako - reče ona uzbuđeno. Sve joj je ovde bilo novo i u svemu je

uživala. Ni čitanje dosadne poslovne pošte ne bi joj bilo mrsko.

On podiže obrvu, naoko iznenadjen, ali bila je sigurna da je to namerno

napomenuo, kako bi se sama ponudila da joj svali deo posla koji mu je mrzak i

dosadan. Osmehnula se njegovoj lukavosti. Da vidimo šta je sad smislio.

- Vi ste stvarno sposobna žena. Hoćete li da vas naučim i da vodite poslovne

knjige? Ubi me dosada i jednoličnost oko njih. Moći ću posle da plandujem i

uživam kao svaki dokoni veleposednik koji je uposlio druge da baš sve rade umesto

njega. Sve poslove ću svaliti na vas, da nemate vremena da pomislite ni na šta

drugo osim na bezobraznog mene.

- Šalite se sa mnom – odvratila ona proveravajući da li je njeno pismo dobro

spakovano.

- Stvarno. Ne bih bilo kojoj ženi to ponudio, ali čini mi se da biste vi mogli da

se snadje te skoro isto tako dobro kao ja - reče on velikodušno , a ona se nasmeja

njegovom komplimentu.

- Bilo bi mi drago. Jedino ako se ne plašite da ću ih bolje i urednije voditi od

vas, pa vaša sujeta neće moći to da podnese - reče ona pre nego što je shvatila šta

izgovara. Ugrizla se za jezik. Časka sa njim kao da su ravnopravni, a ne da ona radi

za njega. Ali on se ne uvredi.

- Ustao je i prišao joj nekoliko koraka. Imao je zagonetan osmeh na licu, a ona

se zagleda u njega. Kako nije primetila ranije da ima tako lep osmeh? Nije mogla

da odvoji pogled od njega. Ona se opet seti kako ju je juče pridržao dok je silazila s

konja i duže zadržao ruke oko nje nego što je bilo neophodno. Sinoć dugo nije

mogla da zaspi pri sećanju na te ruke oko svog struka. Nije želela da ih skloni.

Telega je da dovek ostanu oko njenog struka. Ali pravila pristojnosti bila bi

nepovratno porušena da su ostale oko nje još makar sekundu duže.

Naterala je sebe da nekako skrene pogled, mada su iskrice iz njegovih očiju

mamile i privlačile da nije mogla da ih se nagleda. Da zaista ne može da odvoji oči

od njega, pomislila je predajući se i opet se zagledajući u njega. On je kao magnet

za nju, morala je da prizna. Sva je srećna što je danas loše vreme. Celog dana nije

izlazio, sedi sa njom u salonu, a ona ne može da obuzela zadovoljstvo zbog toga.

Prosto sebe ne prepoznaje. Čak i njegove dvosmislene provokacije joj ne bi

smetale. Ali on se pritajio. Ništa više ne govori. Samo je gleda. I to takvim

pogledom od koga joj se muti razum, koji je zarobljava i potčinjava njegovoj volji.

-Ako ste dovoljno hrabri, idemo - reče on a iskrice se pojačale.

Pošla je za njim kao omadjijana. Da je rekao da skoči sa njim u pakao, ona bi

poslušala bez razmišljanja. Šta je to sa njom? Zar je potpuno izgubila razum? Čime

ju je tako zaposeo, osvojio, omadjijao? Nije znala kako da definiše svoju

opsednutost njime. Da li je to što se u njegovom prisustvu, posle mnogo, mnogo

izgubljenog vremena, konačno oseća kao svoja i ponaša onako kako želi? A on je

ne kašnjava kao neposlušnu i drsku slušavku. Ne, on je nagradjuje najzavodljivijim

pogledima koji se mogu zamisliti. Onaj Spenser, koji je mislio da je najprivlačniji

muškarac na svetu, mora da bi se začudio kada bi znao šta ona smatra privlačnim.

Njegovo dahtanje i opipavanje kad žena ne vidi, sigurno ne. Ali ovo nedorečeno

ispitivanje, ovo neizgovoreno odobravanje, ovo blagonaklono posmatranje... Uz to,

Gosvord je čovek jake volje i inteligencije. Nikad nije rekao nešto glupo, ni odao

nešto što nije želeo da se vidi, sem ako je namerno hteo da provocira. Videla je

ona to više puta, uverila se u to. Ume on da se obuzda u trenutku, da stiša bes i bilo

koje osećanje.

Njegov um je hladan, razuman, oštar. On nije glup čovek koji će da potrči za

svakom suknjom. To joj se možda najviše dopadalo. Ne, sve joj se dopadalo kod

njega. A najviše što ne pokušava da joj se na silu nametne. Jeste, govorio joj je glu-

posti još prvo veće, ali to je bila samo proba, osećala je. Tada je bio ljut što

gospodja Hil odlazi, i što misli da mu umesto nje dolaz glupa lutkica koja umišlja

da sa njim može kako hoće. Razume ona to. Mora da bude oprezan, posle onakvog

iskustva sa ženom. Nije mu bilo lako. Bilo koji čovek takve volje, snage i sujete

teško bi podneo da ga žena ostavi i pobegne sa ljubavnikom. To je kao da je celom

svetu dala na znanje da je on niko i ništa. Razumela ga je u potpunosti.

Kako su njihove sudbine slične. Oboje su doživeli bolnu izdaju od osoba koje bi

trebalo da su im najbliže. Ona polako izlazi iz te mutne baruštine neopraštanja.

Više je ne boli toliko Frederikova izdaja. Nadala se da će i sa njim uskoro to biti

slučaj. Neće da žali zbog onoga što je preživela, ni zbog Frederika. U svemu lošem

mora da ima i ponešto dobro. To je uvek govorila njena baka. A ona do sada nije

uvidjala šta je to dobro u njenoj sudbini. Sada tek vidi. Da nije bilo svega što je

morala da pregura preko glave, ne bi bila ovde i drhtala od svakog pogleda ovog

čoveka koji nije ni lep, ni privlačan kao što je bio Frederik, ali za nju je oličenje

snage, moći, kontrole. A ona se oduvek divila ljudima koji su takvi. Sitne dušice

nikada nije mogla da ne prezire. A on ima velike vrline. I velike mane, doduše, ali

bar nije sitna duša. Nije razmišljala o tome ranije, ali ako možete da podnesete

nećije mane, to je najvažnije od svega. Već znate da li vam se svidjaju njegove

vrline. Sa manama je problem. A Gosvordove, iako bi za neku ženu bile

nepodnošljive, njoj su izgledale beznačajne.

Mora da se i ona dosta promenila za ovih šest godina. U stvari, sigurno jeste. Da

je ostala ista, gadila bi joj se njegova neprivlačna pojava. Smatrala bi ga za

neotesanog grubijana koga ne vredi dvaput pogledati. Ali posle svog bogatog

iskustva u tuđoj službi, shvatila je mnogo šta što ranije nije znala. Naučila je kako

da na pravi način procenjuje i vrednuje ljude, kako da odvoji zrno od kukolja i kako

da razlikuje zlato od pozlate, mutni, neugledni nebrušeni dijamant od svetlucavog

stakla. Ljudi nisu negovali ličnost. Bilo im je važnije da ih smatraju za bolje, lepše i

uspešnije nego što su. Ali pred poslugom se nisu krili. Tu su bili onakvi kakvi su.

Sitničavi, prosti, zli, pokvareni. Imala je prilike da se nagleda takvih primera. A to

sa ovim čovekom nije slučaj. On ne krije svoje mane. Ne samo što ih ne krije, on

kao da se njima ponosi, maše njima pred nosom baš onih dvoličnih i licemernih

koji ga najviše osuđuju.

Ušli su u njegovu radnu sobu i on iz jedne fioke velikog hrastovog stola izvadi

debelu knjigu.

-

Sedite - reče joj i privuče stolicu.

Mada nije bio previše slatkorečiv, ona oseti da ipak nije potpuno zaboravio lepe

manire. Uprkos svakodnevnom velikom trudu da ih zaboravi, i da se prikaže

grubljim nego što je zaista, dodala je u sebi i seta na ponudjenu stolicu. To je

moglo samo da bude laskavo, što se tako trudi oko nje, ako je više puta pokazao da

ne mari mnogo za prazne ljubaznosti. On nasumice otvori knjigu. Bila je ispisana

gustim, urednim rukopisom. Ona se sađe da bolje vidi.

-

Možete li da pročitate moj rukopis? - upita on odmah tu negde iza njene

glave, a njoj sva čula udariše na uzburu od njegovog glasa i mirisa.

Osetila je da se sagnuo i gleda preko njenog ramena. Sva se skupila, jedva je

disala trudeći se da se ne pomera i slučajno ga dodirne. To joj je odjednom bilo

najvažnije na svetu. Opustila se tek kada se ponovo uspravio iza nje i malo udaljio.

- Ovo ovde su računi, vidite. Tu upisujem svaki, pa i najmanji, koji stigne.

Ovde je rubrika za cifre.

- Vidim.

-

A ovde su prihodi.

-

Ovo nije teško. Mogla bih da se snadjem - reče ona. mada je i dalje teško

disala. Cela soba mirisala je na njega, odavala njegovo prisustvo.

- Kad stignu račun, daću vama da unosite, ako toliko želite da preuzmete

sve poslove u svoje ruke - reče on sa osmehom, gledajući u njen vrat ispred sebe.

Neposlušni sitni pramenovi ispadali su iz njenih ukosnica i mamili ga. Sagnuo

se bliže, duboko udišući njen miris. Stegao je naslon stolice, obuzdavajući ruke da

se ne spuste na njena ramena. U otvoru haljine nestajala je belina njene kožice. Ono

skriveno iza sitnih dugmeta i grube tkanine budilo je maštu do krajnjih granica

izdržljivosti.

- Ne baš sve - reče ona nestašno. - Nešto ću ostaviti i vama, da vam ne bude

dosadno. Primetila sam da vam teško pada dosada.

- Vi sve primećujete - progundja on. - Ništa ne možete da vam promakne. Prava

pametnica. Hajde da vidimo da li znate šta je ovo - ponovo se sagnuo sasvim pored

njene glave. Mogao je da čuje njeno uzdržano, isprekidano disanje.

Obrazi su joj se zažarili i malo se odmakla, primetio je. Nadao se da je u pitanju

isto uzbuđenje koje je i sam osetio.

- To su prinosi od prošle godine reče ona gubeći dah.

-

Bravo – reče on isto tako tiho, u samo njeno uvo.

-

Mogla je da oseti njegov dah nasvom obrazu, ali nije smela, ni imala

snage da se pomeri. Samo je sedela , i osećala kako tone, nestaje u i velikoj,

mekanoj stolici. Da se malo pomerila prema njemu mogla je da ga dodirne licem po

glatkom obrazu. Odjednom više nije videla ni cifre, ni račune, samo je osećala

njegovo lice pored svog. Objašnjavao joj je polako, mogla je da oseti sve prelive,

nijanse u njegovom glasu, koji joj se učini kao najlepši zvuk koji je ikada čula.

Osećala ga je celim svojim bićem pored sebe, ali nije smeta da se okrene i pogleda

ga. Ovo je bila jedna od situacija koje je uvek izbegavala. A sada je poštelela da

celog dana ovako provede pored njega, sluša njegov glas i miriše njegov losion

posle brijanja. On prestade da priča i pogleda je. Oči su mu bile sjajne i tople.

Izgubila se u njihovim dubinama.

-

Vi me više ne slušate. Vidim da su vam ove cifre ipak dosadne reče on

meko u samo njeno uvo a nju zapljusnu novi talas vreline.

- Ne, nikako... samo... - mucala je bacivši pogled iskosa na njegovo lice tako

blizu njenog.

- Mahinalno poče da ustaje, ali od vrtoglavice se blaga zanela. On je uhvati za

mišice, pridićući je prema sebi.

- Nije vam dobro? - upita je i okrenu prema sebi, držeći je i dalje za ramena, a

glas mu je pomilovao celo njeno lice.

Gledao ju je netremice, saginjući se prema njoj, a stisak ruku oko njenih bio je

čvrst i pouzdan. Odjednom je osetila kako je umorna. Umorna od borbe, od

napregnutosti da izbegne svaku zamku na putu. I poštelela da pored sebe ima nekog

snatnog muškarca, kome bi mogla da se prepusti da je vodi. Nekog kao što je on.

Baš njega.

- Samo mala... vrtoglavica. Mislim da sam naglo ustala — promrmljala je s

mukom odvrativši pogled i osećajući kako joj vrućina zahvata obraze i vrat.

Da ga je pogledala, da nije odvratila lice, sva zajapurena, bio je siguran da bi je

poljubio, tu na sred svoje radne sobe. Nije odvrćala pogled od njega kao Meri,

krijući gadjenje iza zbunjenosti. Ne, osetio je da drhti od njegove blizine skoro isto

onoliko koliko on od njene. To nije bilo odbijanje. Bilo je nešto lepo, što se tek

naziralo, što je tek trebalo da nastane. Što ne sme da se uništi pre nego što se u

potpunosti razvije.

On je pusti, sa blagim ŕaljenjem. Nije smeo da je uplaši svojim nestrpljenjem.

Osim toga, moraće da bude siguran, potpuno siguran u njena osećanja pre nego što

se bilo šta desi. Ovog puta ne sme biti grešaka.

-

Dobro, pokazaću vam drugi put i gde odlaţem raćune... i gde stoji novac za

hitnu upotrebu.

Ona se iznenadjeno osvrnu.

-

Pa šta se ćudite. Ŧeleli ste da postanete domaćica ove kuće. Onda ćete

morati da znate i gde šta stoji, do detalja. Moţda će nekad biti potrebno, kad ja

nisam kod kuće. Znaete da prekosutra idem za Lonodon- reće on gundjajući, ali

osetila je da nije ljut.

-

Hvala - promrmljala je.

Stajala je ispred njega, a on je uze za obe ruke i zagleda se u njih.

-

Vidite da nisam baš takvo čudovište kao što sam vam se učinio u prvom

trenutku. I čini mi se da umem da procenim. Mislim da će ove neţne ruke umeti da

preuzmu na sebe jedan deo tereta koji nosim - rekao je neočekivano, a u njoj sve

zatreperi i od njegovih redi, i od dodira njegovih ruku.

Sagnuo je glavu i prineo usnama jedan njen dlan. Gledala je bez daha svoj dlan

u njegovim rukama. A onda je neočekivano spustio poljubac na zglob njene ruke,

sa unutrašnje strane, baš tu gde se osećao puls. Ona za trenutak zatvori oči,

upijajući u sebe momenat sa njegovim usnama na svojoj koţi. Malo je nedostajalo

da se nasloni na njegove grudi, da mu padne u zagrljaj. Prizvala je u sebi poslednju

trunku neistopljenog razuma i polako izvukla ruke iz njegovih. On je pusti.

Treperava radost trenutka, njena zbunjenost uzburkavala je krv u njemu, a sećanje

na njeno lice kada je prislonio usne na njenu ruku bilo je neizbrisivo.

- Idemo u salon. Ovde je baš hladno. Drhtite - reče on, a ona bez reči podje

ispred njega.

Sačekala ga je da zatvori vrata za sobom, a da nije mogla ni reč da prozbori.

Boţe, da li se to ona zaljubljuje u njega? Ovo drhtanje, nesanica, to što su joj i

nehotice sve misli upućene njemu? Za poslednjih šest godina nije dozvolila ni

jednom muškarcu da joj se pribliţi. A sada se sama uplela u nezaustavljivo

zaljublivanje u jednog, isto tako nepodesnog kao što su bili i ostali koje je sretala.

Sa strepnjom je osetila da ovde odbrana neće biti tako stamena kao što je uvek bila.

Možda baš zato što je on ne pritiska, što se lagano upoznaju. I što nije oženjen, za

razliku od većine, koji su joj se udvarali dok žena ne gleda. Prezerala ih je sve. Ne.

Ovaj nije bio oženjen a više pazi šta radi od svih ostalih. Zamalo da mu se malopre

baci u naručje. Šta li bi pomislio o njoj? Da hoće da ga lovi, sigurno. On je uvek

sumnjičav. Ne priznaje tepa osećanja. Smatra ih banalnim i lažnim. Zato ne sme da

padne u zamku da ih oseti prema njemu. Jer ih on neće prihvatiti.

Dobro je što uskoro ide u London, neće ga biti neko vreme. Taman dovoljno da

se ona pribere dok je on odsutan, postane pravi domaćica, vratiće se svojoj strogosti

i poslovnosti. Kada se vrati, zateći će kuću u savršenom redu i nju kao savršenu

osobu za taj posao. I ništa više.

Odagnala je sliku sebe kake jedne noći stoji ispred vrata njegove spavaće sobe.

To se ne sme desiti. A opet joj neka tiha vrelina udari u glavu pri pomisli na to. Na

njegove usne na svojim, na njegove ruke na sebi. Već šest godina nije maštala o

tome. Još dok je Frederik bio živ, a ona mlada, glupa i zaljubljena. Ali ovo je nešto

drugo. Ovo je silovito i zrelo, i tako neobuzdano da prosto plaši. A ujedno je

nezaustavljivo nosi prema njemu, kao bujica, kao prirodni tok kome se ne može

suprodstaviti. Nekako nije ni želela ništa da menja. Prirodna sila odneće je baš

tamo kuda treba, bila je ubedjena i mirna. Ne treba se brinuti o tome kako će se nešto desiti. Samo treba verovati i očekivati dobro, i ono će samo doći na najneočekivaniji način. Bila je ubedjena da je on to dobro na njenom putu. Čekala ga je sve ovo vreme. I on je nju čekao. Osetila je da je on jedini čovek na svetu koga bi mogla da zavoli.

* * *

Sutradan je rano izašao, bio je lep, vedar dan. Oko podne ona začu topot konja na prilazu kući. Njega je mogla da prepozna medju hiljadu. Ali sa njim u društvu bili su neki muškarac i žena. Nepoznati muškarac bio je krupan, srednjih godina i teško sedeo na konju. Ali ono što je nju zainteresovalo, bila je žena. Koketno nakrivljen šeširić na glavi, vrlo elegantno odelo za jahanje i vitka, uspravna figura koja se poigravala konjem, odavala je mladu i zgodnu ženu. Alisa i nehotice pridje bliže prozoru. Devojka je prišla Gosvordu i nagla se prema njemu. Verovatno mu je rekla nešto, pošto se on nasmejao. I ona se nasmejala i podbola konja, osvrnuvši se preko ramena prema njemu. Alisa zadrhta. Ovo je izgledalo kao poziv. On zaista pojaha za njom, sustižući je. Za njima je tromo jahao nepoznati pratilac. Iako su odavno nestali iza brda, Alisa je još stajala zamišljeno na prozoru. Tek kada se oglasi zvono, ona se trže. Uskoro će ručak. Džons udje u trpezariju nadgledajući postavljanje stola. Ona se motala okolo, virkajući povremeno kroz prozor. Džons je uvek postavljao za gospodara, bez

obzira da li je kuće ili ne. Nije bilo dozvoljeno odstupanje od tog pravila. Nikad se

nije znalo da li će se gospodar iznenada pojaviti i poželeti da ruča ili večera.

Naravno, posluga nije bila obavještavana da li će gospodar ručati u gostima. Što je

bila velika šteta, pomisli Alisa. Jer bi onda znala da li da ga čeka. Ili upravo sada

negde obeduje u društvu te lepe mlade žene.

Kada se nije pojavio ni posle dva sata, ona uze malo da prezalogaji i naredi da

dignu sa stola.

Večera je bila na stolu kada se na ulazu začu njegov dolazak. Sedela je ukočeno

u salonu kad on udje.

-

Dobro veče. Zašto niste u trpezariji?

-

Ovde se zna kakav je red. Gospodar prvi seda za sto - odvrati ona.

-

Hajdemo, ne želim da sedite gladni zbog mene.

-

Nisam gladna.

-

Ne protivrečite. Idemo da jedemo. Nervirate me kada ste takvi.

Ona podje za njim, uspevši nekako da zadrži suze dok su stigli do trpezarije.

Nije mu smetala njena ćutljivost. Naprotiv, bio je vrlo lepo raspoložen.

-

Hoćete malo sira? Odličan je - nutkao ju je neprekidno, ali nije imala

apetit. - Možda ćemo uskoro imati goste na večeri. Kada se vratim sa puta.

Obavestiću vas na vreme - reče i ona podiže pogled.

Nije imala želju da pita.

- Možda ste ih danas videli. Bili su u prolazu, pa sam ih otpratio i ostao na

ručku - kako i dalje nije pitala on nastavi. - Gospodin Dids je sused sa južne strane.

On i njegova ćerka kao da su jedini koji nisu podlegli ogovaranjima. Jeste li je

videli danas? To je veoma lepa devojka - ona opet ništa ne reče. - Pitala me za vas.

U kraju se priča da imam mladu i lepu zatočenicu u zamku. Htela je da zna da li je

to istina.

- I šta ste joj rekli?

-

Pa, istinu naravno. Da je to tačno.

Ona se zagrcnu, dok on mirno uze zalogaj.

-

Kako tačno? Pa ja nisam vaša... - zastade joj reč u grlu.

On je pogleda ispod oka. Konačno ju je naterao da progovori. Ako je razlog

njenog ćutanja onaj koji priželjkuje, onda je srećan čovek. Namerno ju je izazivao

pominjanjem gospodjice Dids. I zato se nije vratio na ručak. Želeo je da vidi njenu

reakciju. I bio srećan kada je uočio tragove neraspoloženja na njenom licu.

- Niste moja. To je istina. A ja bih tako voleo da jeste. I zato sam potvrdio tu

priču, da imam zarobljenicu koju držim zatočenu u svom zamku i primoravam je

da me voli.

Gledala je u njega tražeći tragove podsmeha. ali nije bila sigurna. On se sađe

prema njoj. Delovao je vrlo smireno, za razliku od nje.

- Nešto ću vam reći, nadam se da vas neće uvrediti. Vaš muž je bio veliki

glupak. Da sam ja bio na njegovom mestu, ne bih nikad pogledao drugu ženu. Vi

ste sunce na nebu punom udaljenih, blelih zvezda.

Zurila je u njega u neverici. Šta li je pojeo za ručak? Ili je skrenuo s uma?

- Zaista bih voleo da sam vas poznavao tada. I da sam bio brži, lepši i pametniji

od njega. Ništa ne kažete na to? Ja se vama sigurno ne bih dopao.

Nije mogla da odvoji pogled od njegovog lica, mutio joj je misli svojim recima.

Kao da je tonula u dubinu njegovih očiju, koje nije skidao sa nje.

- Zašto nećete da budete moja zatočenica? Bio bih najbolji gospodar na svetu -

raspoloženje mu nije jenjavalo, još je više dobijao inspiraciju za pričanje, kao da ga

njena zbunjenost dodatno podstiče.

Htede da mu kaže da on to već jeste, ali nije imala glasa.

- Vi ne želite da niko gospodari vama. Znam ja to. Želite da ste samo svoji.

Ali ako biste ikada poželeti nekoga, zar ne bih to mogao da budem ja?

- Vi koketirate - konačno je došla do daha. -1 to vrlo napadno.

- Pa kad sam takav. Zar me se ne plašite? Još uvek zaključavate svoju sobu?

- Otkud znate da zaključavam? - sva je uzdrhtala. Da nije možda dolazio do

njene sobe?

- Rekli ste mi još prvog dana, da se ne nadam uzalud, ili ste prestali da se

zatvarate?

-

Nisam prestala. Još uvek se zaključavam - odvrtila je tiho, ne gledajući u

njega, jer to nije bila istina.

-

To znači da mislite na mene. Kad god okrenete ključ u bravi, znam da ste

pomislili na mene. To me raduje.

-

Znam da vi nikada nećete preći granicu - pogledala ga je u oči. Ili hoće?

-

Eto, kada me tako strogo pogledate, prosto me preseče nešto. Otkud znate da neću preći? Vidite da ja važim za opasnog, mračnog gospodara.

-

Ne verujem u ogovaranja.

-

I vi me se ni najmanje ne plašite. Prosto želim zbog toga. Želeo bih da

zadrhtite kad samo pomislite na mene. Da treperite kao list na vetru dok me čekate...

- Jedite sada. Ohladiće vam se večera- reče ona odvažno, krijući drhtave ruke ispod stola.

U pravu je on, i ne sluti koliko. Ona već oseća slabost i drhtavicu u njegovom prisustvu. Snaga i moć koje su izbijale iz njega činile su da njena volja izgleda kao meka glina.

To joj se nije često dešavalo. Uvek je svoj život vodila čvrstom rukom, zašto se

bar jednom ne bi prepustila nekome da je vodi? Nekome ko to ume da radi sa

takvom lakoćom da prosto hrlite da mu predate sebe, svoj život u ruke, da radi sa

njime šta želi. Prvi put u životu osetila je da je bezbedna, na sigurnom, bez obzira

koliko drhti u njegovom prisustvu, i prvi put je znala da bi možda mogla i da dobije

ono što želi. A želi njega.

* * *

Bilo je manje od nedelju dana kako je otišao u London. Trudila se da bude

strpljiva, da ne hoda po kući kao zatvorena u kavezu i istrčava na prozor na

najmanji zvuk ispred kuće. On je i ranije odlazio i dolazio, a da nikoga nije

obaveštavao kada će to biti. Imala je neki neobjašnjivi osećaj da će doći danas do

večeri, da žuri da joj se vrati. Sama se sebi nasmejala kada je to pomislila. Pa u

Londonu je u ovo doba najveselije! Balska sezona je na vrhuncu, provod, izlasci...

Zašto bi bilo ko normalan žurio da se vrati u ovu tmurnu provinciju? Ali za njega

se baš i ne bi moglo sa sigurnošću tvrditi da je potpuno normalan, osmehnula se

puna strepnje i nade. Možda je dovoljno lud da žuri da se vrati ovamo, njoj?

Nedostajao joj je svake sekunde.

Nije mogla sebe da prepozna. Nije i bilo ni straha ni strepnje. Samo čista,

strastvena čežnja, i nestrpljenje da se on što pre vrati, da bude sa njim... Svaki trenutak, svaki minut njenih misli bio je posvećen njemu.

Da li i on ovako misli na nju? Njegov pogled pre nego što je otišao, više nego

njegove reči najavljuvale su da će se nešto desiti kada se vrati. A to nešto očekivala

je sa takvim nestrpljenjem i uzbuđenjem da je prosto bilo nepodnošljivo.

U salon udje Džons i ukočeno joj pridje, noseći poštu na srebrnom poslužavniku. Još nije izašao svojim ukočenim, sporim hodom, ona je već radosno

cepala pismo. Bilo je od Suzan. Ali šta je ovo? Ona poče grozničavo da guta

redove.

Najdraža sestro,

Juče se desilo nešto neobično, o čemu moram odmah da ti pišem.
Gospodja Pik

pozvala me je u njenu kancelariju. Isprva sam pomislila da su one bezorazne

Vilijamsove opet napravile neku gadost optužile mene, pa ću po običaju biti

izgrdjena. Ali nije bilo tako. Gospodja Pik je imala gosta, jednog mračnog gospo-

dina, i sva se topila od ljubaznosti kada me predstavila.

"Ovo je ona. Suzan, pridji ovamo, pozdravi gospodina Gosvorda. Zašto nam

nisi ranije rekla da ti je on zaštitnik, cvrkutala je gospodja Pik, a ja nisam znala šta da kažem.

Alisa, da lije to gospodin Gosvord kod koga sada radiš? I zašto je dolazio u

moju školu i zahtevao da me vidi? Gospodju Pik ne mogu da prepoznam. Ne samo

da je bila ljubazna prema meni tada nego i sutradan, to jest danas, ostale devojke

su drugačije prema meni. Koliko sam razumela, on je platio školarinu za mene sve

do leta i uz to dao neku, izgleda značajniju, donaciju za školu. Svi šapuću same o

tome i klimaju mi glavom, kao da sam ja zaslužna za to.

Alisa, šta se dešava? Zašto je dolazio i gledao me? Nisi mi valjda namenila

njega za muža? Moram da ti kažem da mi se ni najmanje ne sviđa. Izgleda

mračno, strašno je ružan, i užasno me plaši. Ništa mi nije rekao, samo me osmotrio

i posle toga dozvolio da se udaljim. Devojke su me još više zabrinule. Još pre nego

što sam se vratila iz kancelarije, već su znale ko je došao i očigledno bolje od mene nagadjale razlog za to, čestitajući mi unapred, grdeći me što sam krila takvu dobru

partiju. Njegova kočija sa grbom širila se u dvorištu da je svi vide, a Sara Mejson

bila je najviše uzbudjena. Rekla mi je da je užasno bogat i da sam ja srećna

devojka ako je mene odabrao. Ja ne mislim da sam srećna zbog toga. Alisa, pomози

mi, molim te! Ne želim da se udam za njega! Ako si tako nešto planirala, molim te

da se predomisliš!

I to nije sve! Došle su one Vili jamsve i ispričale užasnu priču . O tome kako je on ubio svoju ženu. Možeš li to da zamisliš? Ti mi ništa napisala o tome,

pretpostavljam da ni ti ne znaš, inače bi mi rekla i ne bi mi namenila takvog muža i takvu sudbinu. Sva se tresem kad samo pomislim! Kažu da bio grozan prema njoj i

da je bežala od njega, da ju je on jurio i u toj trci njena kočija se prevrnula i ona je na licu mesta poginula. On je navodno te iste noći bio ranjen. Možda je čak ona

pucala u njega u samoodbrani, ali nije uspela da se spase. Samo sumnja da je

njegova bespomoćna žena u panici bežala od njega govori mi dovoljno. Nije morao

da puca u nju da bi je ubio.

Alisa, molim te, potvrdi mi da nisi planirala da me udaš za takvog čoveka! Koža

mi se ježi na tu pomisao, a strah me svu obuzima. Ja znam da si sumnjičava prema

mladim i lepim mladićima, da zbog sv og lošeg iskustva nemaš povere nje u takve, ali molim te, nemoj da me daješ njemu! Samo kad se setim njegovog pogleda kojim

me je me rio, sva pretrnem od straha. Alisa, kako možeš da radiš za takvog čoveka!

I ne znam šta znači to otplaćivanje duga i uplata do kraja godine. Da li je to znak da je dao avans za mene, da sam sada njegova? Kaži mi, šta si mu pričala o meni?

Da li je sve ovo istina? Piši mi što pre i kaži da nije, inače ću presvisnuti od brige i straha. Nije mi dobro od kada je bio, trese me groznica i imam temperaturu.

Molim to do mi što pro odgovoriš Tvoja Suzan, koja to uvek slušala kao mladja

sestra, ali koja ta moli da ovog puta ti poslušati nju.

PS. Da li možemo ikako da mu vratimo to što je platio za mene? G-dja Pik je

ushićena, ponaša so kao da sam verena, da sam prva od svih ulovila glavnu

premiju, i sada me svuda ističe kao najbolju, najvredniju pa i najlepšu. Vilijemsove

samo što ne puknu od zavisti.

Alisa sede na nizak prozor i nasloni se na jastuće. Nije mogla da se smiri, nije znala šta da misli. Sukobljena osećanja uzburkala su se u njoj. Zašto je otišao da

gleda njenu sestru? Zar se ta priča da je kriv za smrt svoje ŕene proširila na celu

Englesku? Svi je znaju? Šta je onda istina, ono što on tvrdi ili što svi ostali govore?

Pokušala je da se priseti svih njegovih izjava pokojnoj ŕeni, o svim ŕenama. Ćinilo

joj se da sada, u novom svetlu, sve to dobija drugi, iskrivljeni oblik. Da li je ona

bila slepa u svom zaljublivanju? Ispala glupaća kao kad se zaljubila u Frederika

Pejna? Tada je bila mlada, ništa nije znala o ŕivotu, dopustila mu je da joj slatkim

prićama zavrti pamet.

Mislila je da je za ovih šest godina sazrela i naućila da se ćuva i bolje procenjuje

muškarce. Ali izgleda da nije makla mnogo dalje nego tada, pomislila je gorko.

Srce joj se cepalo pri pomisli kako Suzan u strahu i suzama ćeka vesti od nje a ona

ni sama ne zna o ćemu se radi. Koja je od njih pogrešila? Ućinilo joj se da mu se

ona svidja, da se nešto dešavalo medju njima pre nego što je otišao za London.

Zašto je išao da gleda Suzan? Suzan je lepa, mlada, moćda mu se dopala, ćak i da

nije to ŕeleo. Zar je sestru dala na tanjiru kao ŕrtvu ćoveku koju je plaši, kog ne

želi? Kog ona, Alisa, želi više od svega. Zar da obe budu nesrećne zbog njega? Ona

što se tako očajnički ludo zaljubila, a njena sestra što ga ne voli i plaši je?

Uh, samo da dodje što pre. Moraće od njega da išćupa priznanje, pa ma šta bilo

u pitanju. Ne moţe više da podnese neizvesnost.

Posle nekog vremena osetila je glavobolju. Eto, ništa nije rešila brigama, samo

je postigla da je zaboli glava. Ah, što već ne stiţe. Nije više htela da nagadja, Sada

je pokušala da razloţno razmišlja. Posle prvog šoka, kada se uplašila daje pogrešila,

da je i on kao ostali, da ga zaslepljuje mladost i lepota, neka tiha, bezimena nada

poće da se probija kroz brige. Šta ako to uopšte nije bilo zbog Suzan, nego zbog

nje? Moţda je ţeleo da nju impresionira? Da joj pokaţe da... Nije smela da završi

tu misao. Samo je pomislila da ona ţena koju on poţeli, koju on zavoli, da će ta

ţena biti najsrećnija na svetu. Kada bi nekako moglo da se završi da on bude njen,

samo njen. Ništa drugo nije ţelela. Ali morala je da bude strpljiva dok se on ne

vрати. Ne moţe ništa da piše sestri, ni da je umiruje dok ne vidi šta je u pitanju.

Briga i nada mešale su se u njoj i činile da se oseti napeto kao struna. Tako je

bilo do uveće, dok na kolskom prilazu zaista nije začula kopita i zvuk kočije kako

se zaustavlja ispred kuće. Srce samo što joj nije iskoćilo dok ga je gledala sa

prozora kako lako silazi iz kočije. Činilo se da je dobro raspoloţen. To je već uspe-

vala da proceni. Ako se zaljubila .u njega, a on želi Suzan, koja ga se grozi? Ona

stežete ruke tako jako da joj zglobovi pobeleše. Ne, nemoguće da je pogrešno

protumačila one njegove poglede, ono milovanje očima, one dvosmislene izjave.

Nije mogla da ga zamisli ni kao prevrtljivog, kome se svaka žena dopada, samo ako

je u suknji. On je postojan i tvrd kao stena, nije neki slatkorečivi ljigavac kakvih se

nagledala i naslušala.

Posmatrala je sluge kako sa kočije skidaju kovčege. Nije videla da je nosio

ovoliko prtljaga kada je polazio. Šta je to nakupovao? Do malopre se nekako tešila

da će sve biti u redu. Ali ako je Suzan u pravu? Ako ga je zanela, pa će poklonima

pokušati da impresionira mladu, naivnu devojkicu? Moraće da se suoči sa tim, bilo

šta da je u pitanju, pomislila je prikupljajući snagu, i da ga strpljivo sačeka dok se

ne uredi i dodje ovamo kod nje da razgovaraju.

Kad je konačno ušao u salon gde ga je čekala, jedva se uzdržala da mu ne potrči

u susret. I on kao da podje prema njoj. A onda zastade videvši ozbiljan,

nepokolebljiv izraz na njenom licu.

-

Dobro ste? - upita je umesto svega što je pošteo da kaže.

-

Jesam. Zašto ste išli u školu i tražili da vidite Suzan? - upita ona naglo.

Planirala je da malo napravi uvod, ali nestrpljenje celodnevnog čekanja na

odgovore bilo je jače.

Nije odmah odgovorio. Prvo joj se zagledao u gnevno, napeto lice.

-

Čini se da ste vi, a po svemu sudeći i vaša sestra pre vas, već doneli izvesne

zaključke, nepovoljne po mene. Da li vredi da uopšte počinjem odbranu, ili sam

već osuđen i čekam izvršenje presude?

Njegov glas kao da je sekao. Ona se prelomi. Nije imala snage za uobičajene

preprike i ćarakanje. Samo je tražila odgovore.

- Kažite mi, molim vas. Luda sam od brige. Suzan se uplašila da želite da se

oženite njome - reče ona bez razmišljanja.

- A to je tako nedostojno i nečasno - odvrati on hladno i podrugljivo, ne

pokazujući koliko ga ja takav zaključak povredio.

- Nije nečasno. Vi ste dobar čovek. Ja to znam. Ali ona ne zna. I jako je

mlada. I... Molim vas, kažite mi zašto ste išli?

- Eto, kakav srdačan doček čovek može da očekuje u svom domu - reče on kao

za sebe, ali bilo je njoj upućeno. - Uz to, očekivao bih da sam ja ipak poželjna

partija, što bi rekle starije dame, da bi svaka devojka ili žena bila počašćena da me

dobije... Bar zbog mog imanja, ako ne zbog mene samog.

- Molim vas - prošaputa ona.

On joj pridje nekoliko koraka i zastade pred njom. Drugačije je zamišljao svoj

povratak, njen doček, ovaj susret. Iz očiju su mu sevale munje. Očekivala je da

svakog trena počne udaranje gromova.

-

To što je ona mala ćurka, podložna naklapanju, to nekako i mogu da progutam. Ali ne mogu da shvatim da vi... - glas mu se prekinu i on se odmače od

nje.

Gledala ga je tako molećivo, a na ivici trepavici stajala je suza i samo je bilo

pitanje trenutaka kada će skliznuti niz obraz. On se uhvati za glavu, kao čovek koji

se pita da li je on poludeo, ili ceo svet oko njega. Kako je stajala ne pomerajući se,

on odjednom pridje i uhvati je za mišicu, cimnuvši je malo, kao da hoće da je

prizove pameti.

-

Vi ste... za vas sam bio ubedjen da ste najpametnija žena koja postoji. Zar

vi da mi u lice saspete takve stvari?

Znaći, nije istina da želite da se oženite njome? - upita ona tiho.

- Pa zar vi niste primetili, zar ne znate, zar niste svesni...? To sam uradio samo

zbog vas! Vi ste ta koju sam hteo da zadivim, da impresioniram.

- Ja? - samo su joj usne oblikovale pitanje, ali glas se nije čuo.

- Da, nisam želeo da vam to kažem na ovakav način, ali niste ništa bolji od svih

ostalih budalastih žena! Želeo sam da vas zadržim ovde na bilo koji način. Pomislio

sam, vaša sestra je jedina vaša misao i briga. Ako ja učinim da vaša briga postane

manja možda ćete osetiti nešto prema meni... Zahvalnost makar, bilo sta! - pustio

joj je ruku i sad je šetkao ispred nje, besan i povredjen. - Ili sam samo želeo da mi

postanete dužni. Da ne možete nikada da isplatite taj dug i da zauvek ostanete ovde.

- I priča o smrti vaše žene je došla do škole - rekla je tiho.

- Ah, nisam ni očekivao drugačije, niti sam iznenadjen - zaključio on jetko. Da je

pogled mogao da ubije, pod njegovim bi nestalo pola sveta.

- Mogao sam da pretpostavim. Uostalom, ja sam još tada u očima društva bio

optužen i osudjen. Ali verujem da je tamo u toj devojačkoj školi, pomenuto i moje

bogatstvo, koje bi u sveukupnom zaključku oko moje mračne prošlosti moglo da

prevagne na pozitivnu stranu, kao jedino i presudno što me preporučuje.

-

Video sam da je direktorka, kao zrela, pametna žena, sklona da uveri

bilo koju svoju štičenicu da nije važno da li je gospodin prosac zver ili ubica, samo

ako je platežno sposoban. A to bih upravo bio ja, kako vidim.

Gledala ga je molećivo i blago.

-

Ja vam verujem. Tadao mi je zbog toga što se ta priča širi...

- Ono veće vam nisam rekao sve detalje - počeo on iznenada. - Vidite i sami

da ja nisam ni neki preterano prefinjeni udvarač, ni lepotan za kojim uzdišu

žene. Takav sam, kakav sam. Moja žena je to dobro znala, nisam se nikad

pretvarao. Mislio sam da joj se bar malo dopadam, ovakav kakav sam. I kada je

pristala da se uda za mene, mogao sam samo da se nadam da će me zavoleti, ako

nije imala vremena pre toga. Bila je mlada, nevina, neжна. Mislio sam da joj je duša

sva od latica ruža. A ona je posle samo godinu dana braka pobegla sa ljubavnikom.

Gnušala me se, mojih dodira, moje ljubavi. Volela je njega, još pre nego što je

pristala da podje za mene. Vidite, ja sam bio bogat, dobra prilika. On nije mogao da

joj pruži udoban život kakav je želela. Verujem da su još tada sve isplanirali. Da

budu strpljivi neko vreme, da se pritaje, pa tek onda da me ubiju. I da se ona kao

bogata udovica, uda za svog voljenog.

Htela je da mu pridje, da nekako ublaži bol koja ga razdire tu pred njom, na

njene oči. Ali nije se pomerila s mesta.

- Poslala mi je poruku da dodjem po nju, da je sretnem dole u šumi.
Pojurio sam
joj u susret, Umesto njenog zagrljaja, čekao me metak njenog
saućesnika. Vidite
ovo? - on podiže kosu i ona vide gadan ožiljak na mestu gde je bilo
uvo. - Tu sam
dobio metak. Nisam ni znao šta me snašlo, kad je pljusnula krv, a ja
pao s konja.
Nisam bio naoružan, i borio sam se sa nesvesticom, ali bio sam
dovoljno priseban
da ostanem miran da ne bih dobio još jedan, precizniji metak, sada
iz bliza. Njen
ljubavnik je bio moj nekadašnji dobar prijatelj. Zgodan i lep, kako
samo vi žene
volite - dodao je. Ali nije pravio pauzu. Kao da je rešio da svu
gorčinu, sve do
detalja istrese iz sebe pred nju. - Vidite, mislili su da sam mrtav. I
smejali su se i
ljubili nad mojim mrtvim telom. Da sam mogao da dam glasa od
sebe, odao bih da
sam živ. Jer ja sam u tom momentu umro. Nisam više želeo da živim.
Žena koju
sam neizmerno voleo pokazala je sasvim drugo lice. Nikada se sa
mnom nije tako
smejala, nikada tako bestidno tražila poljupce. Već je bila spakovala
stvari. Trebalo
je da izgleda kao da me ubio neki razbojnik, a da ona za to vreme
bude daleko
odatle, na putu za Londonć Bili su vrlo lukavi. Ona bi postala
bogata udovica,
mogla bi da se uda za svog ljubavnika. Ali sreća je nije pratila.
Previše su žurili,
slavili, šta već. Bili su neoprezni i kočija im se prevrnula nedaleko
odatle. Ili je to
bila neka uvrnuta kosmička pravda, ne znam. A ja sam se nekako
dovukao do kuće.

I nikad ni reč nizam progovorio o toj noći. Niti sam objašnjavao, niti sam se

pravdao. Nizam želeo da se sećam te noći. Ali vidite kako je ljudska mašta

rastegljiva. Od nje su napravili sveticu koja beži od samog djavola u ljudskom

obliku i u tom bekstvu gine. A ja sam postao mračni ubica. Naročito zato što sam

bio tako drzak da ne želim da zadovoljim ničiju prokletu radoznalost. Ja sam

ugledan čovek. Bio sam u to vreme. Moje ime nije se bez prevelike potrebe vuklo

po sudovima i novinama. Sve je brzo zvanično bilo zaboravljeno. Ali ono što je

ostalo... ostalo je da jede iznutra.

Nije znala šta da kaže, kako da ga uteši.

- Nije me bilo briga šta se priča o meni. Ni za šta me više nije bilo briga. Mrzeo

sam i sebe i sve oko sebe. Nije mi bilo stalo ni do života, ni do imanja. A i sami ste

imali prilike da se uverite kakvo sam mišljenje stekao o ženama.

- Zašto ste išli da vidite Suzan? Bar da ste mi rekli pre toga... - reče ona blago,

primakavši mu se malo.

- Rekao sam vam sada. Da li vas taj razlog plaši? - prišao joj je. Oči su mu

gorele kao u groznici.

Zurila je u njega, nije mogla da odvoji pogled od ta dva opasna, privlačna

ponora koja su je vukla u svoje dubine.

- Želeo sam da mi budete dužni. Toliko dužni da ne možete nikad da se

oslobodite tog duga. I da budete svesni toga. I da se pomirite sa tim - prišao joj je

sasvim blizu, sateravši je do samog zida.

Čula su joj bila budna i napregnuta do granice pucanja, a srce udaralo kao ludo.

- Teleo sam da vas zarobim ovde uz mene - nastavljao je on kao da prede, a

njoj se činilo da pada u neku provaliju, ali ne teško, kao da će se razbiti, nego kao

da je njegov glas uljuljkuje i mami u duboki, udobni vir, gde će zauvek ostati

njegova.

- Ništa ne govorite? Slažete se sa mnom? Sada ste mi dužni za tu školarinu.

Ne možete da odete dok mi ne vratite. Video sam i vašu sestru. Nije toliko prgava i

goropadna kao vi, ali uz malo vežbe postaće.

- Ja nisam takva - pobuni se ona.

Ali njegove usne bile su tu negde pored njenog lica i šaputale u njeno uvo.

- O da, jeste. Vi ste najprgavija žena koju poznajem. Uz to užasno tvrdoglava, svojehlava i svadljiva. I nimalo umiljata i nežna. Zar ne znate da treba

da se ulagujete svom gospodaru, a ne da mu stalno protivrećite? Zar ne znate da i

mračnim gospodarima treba malo nežnosti? - njegov dah dodirivao je njeno lice

nepodnošljivom vrelinom.

Ona se kao u transu nasloni na njega i podiže glavu. Njegove oči, njegove usne bile

su tu. On spusti, malo glavu. Svojim usnama dodirnuo je njene, ali je nije poljubio.

Ona uzdahnu. To je bilo previše. Nije više mogla ni sekundu da izdrži. Priljubila je

usne uz njegove kao da najzad rešava to pitanje. Nije mu ništa drugo trebalo, to je

bilo sasvim dovoljno. Objgrlio ju je obema rukama i naslonio na zid. A onda željno

zaronio u njene usne, istražujući, usisavajući, dajući i uzimajući. Uzvrćala je istom

merom, dajući oduška svim ovim predugačkim časovima češnje za njim. Nije

mogla da zamisli da poljubac može da bude tako snažan, uznemirujući,

ispunjavajući doživljaj. Upijala se u njegove usne, tražeći još, dajući mu se sva.

Kada je zamišljala ovaj trenutak, osećala je da će biti dobro, ali nije ni sanjala

koliko će on samo svojim usnama prodrmati sva njena čula, izbaciti je iz ravnoteže,

i naterati da izadje iz svoje kože, da se sva stopi sa njim, svakim njegovim

pokretom, njegovim disanjem, i mislima, izlazeći mu u susret i predajući se sva.

Kad je podigao njenu haljinu i o kada je osetila njegovu ruku po svojoj golj

koži, pošla mu je u susret, drhteći od nestrpljenja. Ali on nije šurio. Tražio je pravo

mesto, kao da želi da joj pokaže da on može da čeka, da bude strpljiv, da mu je ona

važna. To ju je još više raspalilo. To, i njegovi klizavi, vešti prsti koji su pronalazili tajna mesta i otvarali davno zaključane brave. Osećala je da se približava nešto što

samo on može da joj da, da je tu, obuzima je, steže u svoj čelični zagrljaj.

Prigušeno je kriknula, privijajući se uz njega. Stegao ju je uz sebe, kao da želi

celom svetu da kaže da je ona sada konačno njegova. Držao ju je tako nekoliko

trenutaka. A onda pustio da klone na sedište u niskom prozoru.

Okrenuo se i brzo izašao iz salona. Nije stigao do svoje sobe. Mokrom rukom

koja je još mirisala na nju izvadio je iz džepa čistu maramicu i izlio u nju svu želju

i strast. Naslonio se na ormarić u hodniku, pokušavajući da dodje sebi, odolevajući

iskušenju da se vrati u salon i pritisne je ponovo uza zid, ali ovog puta drugačije...

Posle nekog vremena polako je ustala i nesigurnim korakom došla do svoje sobe

Uspela je da ubaci još nekoliko drva u vatru pre nego što se obučena svalila na

krevet. Zatvorila je oči, osećajući kako pulsira, kako vibrira svaki delić njenog tela,

prisećajući se svakog njegovog pokreta, svakog dodira i poljupca. Dakle, to tako

izgleda. Ono za čime je čeznula, bliski susret sa njim. Čak nisu ni vodili ljubav.

Samo joj je dao zapanjujući poklon. Okrenula se na stranu i otkopčala haljinu.

Soba se polako grejala, ali njoj nije bilo hladno. Grejala ju je neka unutrašnja

vatra koja se u njoj sve više rasplamtavala. Kakvo li je pravo stapanje i spajanje sa

njim, ako je samo maženjem u uglu salona uspeo da u njoj proizvede ovako

obezglavljujuća, divlja osećanja? Ležala je zatvorenih očiju, pokušavajući da stiša

disanje, damare koji su pulsirali duboko u njoj. Ali jedino od svega uspevala je da

ga zamisli kako leži preko nje, ljubi je i radi još čudesnih stvari... Uspravila se na

krevetu i počela da skida haljinu. Vrućina je bila nepodnošljiva. Skinula je sve sa

sebe i obgrlila se rukama. Ni to nije bilo dovoljno. Ništa na svetu nije moglo da

zameni njegove ruke, njegove usne, njega celog. Sada je bila sasvim sigurna da

neće moći da zaspi.

Ustala je i ogrnula samo svoju staru jutarnju haljinu sa iskrzanim rukavima. Šta

li on radi? Da li je legao? Ili i on ovako šetka po svojoj sobi. Rekao joj je prvo veće

da joj on neće doći u sobu nepozvan. Da li da ona ode kod njega? Šta da radi?

Jedno je bilo sigurno ovo će biti besana noć ako ovako nastavi. Nije mogla da

prestane da misli na njega. Nije ni želela da prestane. Želela je mnogo, mnogo više.

Od kada joj je pokazao šta sve može da joj da, želela je sve. A to sve, osećala je,

bilo je zaista mnogo. Opet pomisli kako je srećna žena koju on poželio. Neka slatka,

potmula čežnja počela da pulsira u dnu stomaka. Ono malopre u salonu govorilo je

da je možda baš ona ta srećnica. Ne može da dočeka da sazna. On je očigledno

otišao u svoju sobu. Nemoguće da mu je ono u salonu bilo dovoljno. Mora da i on

misli na nju. Da li će doći ovamo da završi ono što je započeo?

Šetkala je još neko vreme, skidajući ukosnice i razmišljajući šta da radi kad joj se

učini da čuje tiho kucanje na vratima. Možda i nije zaista čula, od uzbuđenja joj je

pištalo u ušima, ali ona ipak, brzo, sa nadom pridje i širom otvori.

On je stajao u hodniku i gledao je kao noć crnim očima. Stajala je nekoliko

trenutaka, ne mogavši da odvoji pogled od njega, ali hladan vazduh iz hodnika je

podseti da nije leto i ona se pomeri u stranu da ga pusti da udje. Još uvek je stajao

na istom mestu i ona opazi da je i on, samo u kućnom mantuu, ispod koga mu vire

bose noge u papučama. Svu je obuze prijatna jeza.

- Udjite - reče ona tiho .

- Vi znate šta će se desiti ako , udjem - reče on na to.

Pogledala ga je tako da nije bilo sumnje da odlično zna. On udje i zaključa vrata

za sobom. Stala je ispred vatre i čekala ga. On pridje. Celo veče nije mogao da se

smiri, misleći na nju. Hteo je odmah da dojuri za njom, da ako treba, grebe na

njenim vratima dok ga ne pusti unutra. A onda se dugo umivao, nadajući se da će

možda začuti njeno kucanje na svojim vratima. Na kraju nije mogao da izdrži.

Našao se ispred njene sobe. A sada i pred njom.

Gledao ju je kao da želi u jednom zalogaju da je celu proguta. Da zapamti svaki

detalj na njoj. Kosa joj je bila puštena i sada je mogao da se uveri da zaista izgleda

kao šumska vila. Nemirni pramenovi padali su joj po ramenima i on pridje i polako

zavuče ruku u nju. Bila je gusta i meka, i mirisala na cvetni sapun kojim ju je juče

oprala. On nasloni glavu na njegovu ruku. Privukao ju je sebi i poljubio u čelo.

Šumska vila koja ga je začarala, dovela do ludila. Ona podiže lice prema njemu i on

spusti usne na njene. Spremno su ga dočekale. Obavila je ruke oko njegovog vrata i

privukla sebi. Sada ga neće pustiti da ode. Sada je samo njen.

On odveza kaiš na njenoj haljini, i zavuču ruke ispod nje, rastvarajući je.

Haljina pade na pod. Ah, obući će je još sutra u svilu i čipku koju je kupio samo za

nju. A sada je srećan, presrećan da ga ona želi koliko i on nju, što ga je čekala bez ičega na sebi. Ona polako, pomalo sa tremom razdvoji krajeve njegovog mantila,

odvezujući mu pojas. Mantil pade na pod i ostade njegova impresivna pojava. Ona

uzdahnu. Seo je na krevet i privukao sebi a ona pade preko njega i njena kosa pokri

ih oboje. Poljubila ga je sa takvom strašću i čežnjom da je zaječao. Spustio je ruke,

privlačeći je bliže, tražeći ono tajno mesto koje je sada bilo samo njegovo. Nije

čekala da to previše traje. Imala je iza sebe celo veće čekanja i neugasle želje. Ne

samo veće. Tu su bili i svi protekli dani koje je trošila samo misleći na njega Zato

se skotrlja pored njega i povuće ga na sebe.

Odmah su se našli, spontano i skladno, kao da su celog života vodili ljubav, kao

da je to nešto sasvim uobičajeno. Nikad nije imao ovakav osećaj da je željen kao

sada, dok je oseca kako se propinje i privija uz njega. Njihov susret bio je kao

elementarna nepogoda, kao potmulo tutnjanje iz utrobe zemlje koje upozorava da je

erupcija vulkana sve bliže, da lava izbija i kulja na sve strane, dok se kontinenti

pomeraju i sudaraju... Nikad nije bio srećniji nego kada je pao preko nje, dok ga je

ona divlje stezala uz sebe. Bubnjalo mu je u ušima još neko vreme, dok je ležao na

njoj, a ona ušivala u njegovoj težini i osećaju pripadnosti. Kad se sve stišalo, ona se zavuće ispod pokrivača, praveći mu mesto pored sebe. Pridružio joj se, nehotice se

setivši da je Meri uvek očekivala da se on odmah udalji iz njene sobe, čim obavi taj

očigledno gnusni čin. Ispružio se u njenom krevetu, razmišljajući kako je čoveku

malo potrebno da bude srećan, i kako se to malo teško nalazi i prepoznaje čak i ako

se nadje. Obgrlio ju je rukom i privio uz sebe, a ona se sklupčala uz njega i zaspala.

Odavno je spavala dok je on još uvek budan ležao i razmišljao. Jedna cepanica

u kaminu pucnu i raspršta se. Nije mu se išlo. Ali zašto bi se vraćao u svoju sobu?

Pa ona ga je sama pozvala da joj se pridruži ispod pokrivača. Zašto ne bi ostao celu

noć kod nje? To je bilo potpuno novo iskustvo za njega. Da leži uz njeno toplo telo

i osluškuje njeno ujednačeno disanje.... Osim toga, sa nekim mračnim, bolnim zadovoljstvom želeo je da bude uz nju i gleda je dok se budi. Da uhvati njen prvi pogled kada se probudi i seti šta se noćas desilo. Tada, na prelasku iz sna u javu, videće se čista istina. Da li će to biti kajanje, razočarenje, stid... ili nešto drugo, lepše? On uzdahnu i ustade.

Ubacio je dve debele cepanice da drže žar do ujutru i vratio se pored nje. Ona se malo pomeri u snu, kao da mu pravi mesto pored sebe. Zavukao se do nje. Nije mogao da odoli. Podigao je pokrivač i pogledao je. Zaobljena linija njenih ledja i boka bila je privlačna slika. On opet oseti želju. Spustio je ruku na njenu meku kožu. Ona se ne pomeri. Spustio ju je niže, osećajući kako u njemu raste uzbuđenje. Zašto da ne? Možda je ono malopre bio jedini put što mu je dozvolila da vodi ljubav sa njim? Žene su nepredvidljive, misliš da osećaju ljubav, a one se predomisle... Ona je zaista nešto posebno, ali ipak... Osim toga, to je bila uzbudljiva pomisao. Dok ona spava. On je pogladi po nozi i pomeri je malo napred. Sada je imao bolji prilaz. Prstima je pronašao ulaz za skriveno blago i polako se približio, pazeći da je ne probudi. Prianjala je uz njega kao nova rukavica na ruku. Lagano se pomerao, kad ona uzdahnu i privi se uz njega, prateći u snu njegov ritam. Osećao se kao lopov koji je otkrio skriveno blago, samo njemu dostupno i sada u tajnosti uživa u njemu. Stegao je zube, prigušujući krik, ali ona se samo priljubi, uz njega,

kao da ga i u snu oseća i želi, kao da i ona doživljava isto.

Cele noći je bio u polusnu. I ranije mu se dešavalo da ne može da spava, ali ovo

je bilo nešto sasvim drugo. Svaki budan momenat je koristio da ukrade zabranjeno

voće. Nije mogao da čeka do jutra. Ah, ne da on nju. Čak i ako poželi da se pokaje i

predomisli, sada nema nazad. Sada je samo njegova i neće je nikad pustiti od sebe.

Negde pred jutro ona se okrenu prema njemu. Sada je mogao da joj vidi usnulo

lice, preko koga je nemirno padala kosa. Grudi su joj se ravnomerno dizale i

spuštale i on nije mogao da odvoji pogled od njih. Doći će i one na red. Od sada će

imati vremena da upozna svaki detalj, i najskriveniji delić na njenom telu. Tek će

joj pokazati šta je sve moguće, zajedno će otkrivati tajne ljubavi i strasti.

Osmehnuo se. Mora da ju je sinoć u salonu izbezumljujuće izbacio iz njene tako

dragocene hladne ravnoteže kada mu je širom otvorila vrata svoje sobe i pustila ga

u svoj krevet. Znao je da je ona posebna. Slutio je da jeste, ali bio je oduševljen

fleksibilnim granicama njene zatvorenosti, koje su se pod njegovim prstima i telom

topile i brisale i otvarale nove i neočekivane mogućnosti.

* * *

Zora se probiljala kroz prozor kada se ona protegla, konačno pokazujući znake

budjenja. Prvo što je ugledala kada je otvorila oči, bio je njegov intenzivni, budni

pogled. Osmehnula se i privila uz njega, a on je sa olakšanjem primi u zagrljaj.

Ruke mu skliznuše niz njena ledja dok ju je privlačio i okretao ka sebi.

- Spava mi se - promrmlja ona sa osmehom, osećajući njegove ruke i buneći se zbog ranog budjenja.

- Naspavala si se. Čekam celu noć da se probudiš.

- Još samo malo.

- Dobro, samo ti spavaj - reče on i lukavo se osmehnu, zavlačeći se ispod

pokrivača. Da vidimo da li će joj se još spavati posle ovoga.

Kad je osetila njegove usne i ruke na raznim mestima, za koja nije ni znala da

postoje na njenom telu, bila je potpuno budna. Uzdahnula je glasno, izvijajući se

prema njemu, ali sada nije bilo potrebe za turbotom. Imao je celu noć da utoli

neutoljivu glad za njom i da se sada lagano pozabavi drugim stvarima. Kao što je

istraživanje i otkrivanje još mnogo mogućnosti. Uživao je u njenom drhtavom

zadovoljstvu.

Mnogo, mnogo vremena je prošlo od kada nije imao pored sebe ženu koja uživa

kad je sa njim. A ona je to umela, još kako. Sva sreća što su zidovi zamka bili

debeli, inače bi svi u susedstvu mogli da se lično uvere da on zaista ima ovde

sakrivenu zarobljenicu koju muči do izbezumljenosti, do krajnjih granica

izdržljivosti. Koja i po danu istim žarom vodi ljubav sa njim kao sinoć. To ga je

radovalo, bilo je znak da ono sinoć nije bilo samo kratkotrajno pomračenje svesti.

Nije hteo da razbija glavu razmišljanjem čime ju je osvojio, naterao da ga toliko

poželi. Samo je želeo da je oseti, da je ima, da je zarobi samo za sebe. A ona je bila

srećna što ga je zatekla jutros kada se probudila, što ono nije bio samo san. A još

više kada se ispostavilo da je on spreman i sposoban da pruži reprizu onoga od

sinoć, još zanimljiviju i vreliju.

Kada su se iscrpljeni ispružili na jastuke, priljubila je lice uz njegovu mišicu. On

je privuče i poljubi.

- Idem na kratko do svoje sobe. Vraćam se za pet minuta. Nemoj da ustaješ -

reče on i izvuče se ispod pokrivača.

Gledala je kako obilazi oko kreveta i ogrće svoj mantil. To je zaista bio

impresivan primerak svoje vrste, pomislila je ne skidajući pogled sa njega, sve dok

nije izašao. A onda je brzo ustala da se malo sredi.

Kad je malo kasnije ponovo ušao u sobu, ona sa zadovoljstvom primeti da se

nije obukao, kao ni ona. I dalje je bio samo u jutarnjem mantilu. Osetila je prijatnu

jezu pri pogledu na njegovu moćnu pojavu. Da li on može da nasluti makar trunku

osećanja koja uzburkava u njoj? On pridje i stavi jednu lepu kutiju na krevet u dno

njenih nogu,

- Ovo je za tebe - reče joj i ponovo se zavuče pored nje.

Nije bila previše oduševljena primanjem poklona, ali je videla da on očekuje da

ona otvori kutiju i oduševi se time što je spremio za nju. To je nekako podseti je

ona sad njegova ljubavnica ali nije htela da kvari zadovoljstvo ovog jutra takvim

razmišljanjima.

Ustala je polako, ne oblačeći se. Osećala je njegov pogled na sebi, ali nije bilo u

njoj drugog osećanja osim da je željena kako možda ni jedna i druga žena nije.

Osmehnula mu se i preko ramena, uverivši se da je u pravu i da je zaista gleda

tamnim, dubokim očima. Zadrhtala je od tog pogleda. Govorio je više od reći.

Govorio je da je ona za njega kraljica, najlepša, najzgodnija žena na svetu. Ništa

više od toga nije poželela. I zato se nije ni ogrnula ni obukla. Možda njeno telo i

nije najskladnije, ali ako je u njegovim očima takvo, nije želela da ga lišava

pogleda na nju. Niti sebe zadovoljstva da se oseti ovako privlačno i željeno.

Osmehnula mu se, uzvraćajući vrelim pogledom, kao da želi da mu da na znanje da

je i on za nju jedini, najvredniji na svetu. Otvorila je kutiju. U njoj je bila prelepa

večernja haljina.

- O, hvala. Divna je.

Ona je izvadi i stavi uz sebe. Reklo bi se da je njen broj. Osmehnula se, podižući

obrvu, dajući mu na znanje da je shvatila otkud je znao njenu veličinu. Mora da ju

je više puta proučio pre nego što joj je odredio meru. On joj uzvрати bezobraznim

osmehom. Stavio je ruke pod glavu i posmatrao je. Ispod haljine u kutiji je bila je

providna crna spavaćica. Ona je izvadi, upitno ga pogledavši, kao da želi da ga pita

da li to treba odmah da obuče, ili može da čeka do večeri.

Gledao ju je takvim pogledom da ona zadrhta. Laganim pokretom prislonila je

crnu čipku uz sebe. Zašto čekati do uveče ako oboje žele da vide efekat providne

čipke? Navukla ju je polako na sebe a onda mu prišla i sela na ivicu kreveta. Bila je

u pravu. Pored takvog čoveka žena se zaista oseća kraljevski.

-

Zadovoljni, gospodaru? - upitala je pomalo podsmešljivo.

-

Da - rekao je muklo i privukao je sebi. A onda je divlje poljubio, povlačeći je na sebe.

Naslonila se na njega i ljubila ga kao da više neće imati prilike.

-

Noćas sam sanjala čudne snove - reče ona između poljubaca.

-

Stvarno? Kakve? - upita on nedužno.

-

Da beskrajno mnogo puta vodite ljubav sa mnom. Ali mi nešto govori da

to možda i nisu bili snovi.

-

Šta biste vi više voleli?

-

Pa... da razmislim - pogledala ga je lukavo i izmakla se malo.

-

Dodjite ovamo - naredi on tiho.

-

Neću - reče ona smeškajući se.

-

Ah, hoćete da me nervirate. Dobro. Ali da znate, ako čekate da ja i dodjem tamo, biće opasno.

On ustade, bacajući pokrivač, ali i ona uzmače u poslednjem trenutku i stvori se

iza kreveta. Grizao je usne, i gledajući je kako mu izmiče u toj paučinstoj tkanini

koja je više otkrivala nego skrivala, koja joj savršeno stoji, koju je baš i kupio

planirajući ovakvu situaciju. U dva skoka bio je pored nje, ali ona opet pobeže,

nestašno se kikoćući. Skočila je preko kreveta, pošto je sada to bio pravac za beg.

Osećao je da će mu sada dozvoliti da je uhvati. Bacio se za njom i pritisnuo joj ruke

iznad glave.

-

Hoćete da se igrate sa mnom? - zaređao je obećavajuće.

-

Samo malo. I vi ste se očigledno noćas igrali sa mnom.

-

Ne vidim da vam je škodilo.

-

Pa ni ovo vama neće škoditi - uzvratila ona, pokušavajući da oslobodi ruke,

ali ne mnogo žustro.

Bio je prijatan osećaj biti zarobljenica u njegovim rukama. On je iznenada pusti

i uspravi se iznad nje. Obuhvatio ju je celu jednim vrelim pogledom, zavlâčâći

prste ispod tanke trakice koja je pridržavala spavaćicu na ramenima. Nije znala šta

mu je sad na pameti, samo to da je svaki sekund sa njim uzbudljiv i neponovljiv.

On se još jednom sađe i divlje je poljubi, a onda se ponovo uspravi, pre nego što je

stigla da mu uzvratila. Uhvatio je tanku tkaninu obema rukama a ona sva pretmu od

uzbudljive spoznaje šta želi da uradi. Jednim pokretom cimnuo je spavaćicu i ona

se rastvori uz rezak zvuk cepanja.

- Pocepali ste je - zaključila ona optužujuće.

- Zato sam je i kupio - leđe on pored nje i ona zadrhta kad oseti njegova ruke

na goljoj koži, - Od kako sam je platio i poneo iz radnje, maštam o trenutku kada ću

je pocepati na vama.

-

Je li vredelo? - uprta ona malaksalo, predajući se milovanjima.

-

Svaki cent.

* * *

Posle prilično kasnog doručka sedeli su u salonu. Ona je pisala pismo Suzan.

ukratko je obavještavajući da su ono o njemu samo lažne glasine na koje se ne treba

obazirati, da je on najbolji čovek na svetu i da ni najmane nije zainteresovan za nju.

Naravno, nije joj napisala za koga je zainteresovan, ali ovo je bilo sasvim dovoljno

da umiri sestru. Osim toga, osećala je njegov pogled na sebi, palio joj je potiljak i

dekoncentrisao, pa je pošurila da dovrši pismo,

Sedeo je na sofi i gledao je kako piše. Kosa joj je bila nemarno podignuta, pa su

krajevi više nego obično poispadali iz ukosnica. Imala je na sebi onu svoju strogu

haljinu, ali sada za njega nije bilo ispod nje sakrivenih tajni, Prisećao se trenutaka

kada je noćas istraživao šta se krije ispod. Tek sada je pomalo počeo da oseća da je

utolo prvu glad za njom.

Osvrnula se prema njemu i videla da je gleda. Bio joj je poznat taj pogled. Od

njega ju je obuzimala drhtavica, od njega su joj lepršali leptirići u stomaku. Ona

polako zatvori pismo, pridje mu i sede do njega, Zagrlila ga je i zvonko poljubila.

-

Jeste li ovako nešto očekivali, gospodaru? - upitala je šaljivo.

-

Moglo je i bolje - reče on. Ona ponovi poljubac ali sada unoseći se strastveno. Obgrlio ju je rukom i privukao bliže. - To je već bolje - promrmlja on

između poljubaca.

- I ja mislim.

-

Ah, bestidnice, sada ćete da vidite šta će da vas snadje. Ali pre toga da mi

kažete zašto ste se jutros više oduševili za obično jahaće odelo nego za najlepše

svilene haljine koje sam vam poklonio.

-

Stvarno vas zanima? - odmakla se od njega. - Zato što ste, kada ste

kupovali haljine, mislili na sebe. Ćeleli ste lepu ťenu, da uťivate u pogledu na nju.

A kada ste kupovali jahaće odelo, mislili ste na mene i na to kakvo mi

zadovoljstvo predstavlja jahanje. Zato sam se oduševila, što ste, osim na sebe,

mislili vrlo velikodušno i na mene.

-

Pa... hvala. To je taćno. Mislio sam na vas. Ali moram da priznam da sam

oćekivao da se više oduševite haljinama. Svaka ťena voli lepe haljine.

-

Volim i ja. Ali mogla sam tolike godine i bez njih. Njihov nedostatak nije mi drastićno uticao na ťivot.

- A moj nedostatak? – upita on nestašno.

- Pa, pošto nisam znala da postojite, niste mi nedostajali.

- O, pa to je nizak udarac!

- Ali zato ste mi nedostajali dok ste bili ovih nekoliko dana u Londonu -

priznala je i privila se uz njega.

On sklopi ruke oko nje i privuće je sebi jako, jako, kao da daje oduška nekim

skrivenim osećanjima. A onda je odmaće i zagleda se u njene oći duboko i

koncentrisano, kao da nešto traťi. Ona podiťe dlan i spusti ga neťno na njegov

obraz.

-

Jeste li našli to što traťite? - upitala ga je.

- A vi? - uzvрати on pitanjem. Osmehnula se. Još se boji osećanja. Ali ona

više ne.

-

Ja jesam. I vrlo sam srećna zbog toga.

-

Zaista? Pa kako to? Mislio sam da sam nemoguć, da vam nisam simpatičan, da vas nerviram...

-

To je sve tačno. Ali, uprkos tome, osećam da ste i mnogo više. Bez obzira što vi to pokušavate da prikrijete, uništite. Molim vas. nemojte. Ostavite

neku trunku za mene. Potrebna su mi ta vaša osećanja.

On uzdahnu.

-

Možda ste se prevarili. Mislim da je sve već uništeno.

-

Pa... dobro. Ne morate da me volite. Samo me želite i dalje ovoliko kao

sada.

- Hoću da se udate za mene.

- Molim?! - osmehnula se tom preokretu, ali nije odbila..

- Ne budite toliko iznenadjeni - progundja on. - Želim da ste samo moja.

- Da li je to naredjenje mračnog gospodara?

- Nije nikakvo naredjenje! Vi to dobro znate - opet je zagundjao. -

Samo ne

želim da povratite kada vas zaprosim za nekoliko meseci. Onda neću znati da li

vam je muka od moje prosidbe ili od stanje u kome se nalazite.

- Stanja? - sada se ona zbunila. -Mislite...?

- Ne želim da mi se deca radjaju vanbračno. Osim toga, želim da pristanete

dok ste još u tom vašem neobjašnjivom bunilu.

Ona se sada nasmeja i uze obe njegove ruke u svoje.

-To moje "neobjašnjivo bunilo" nije samo trenutno. Ono traje već neko vreme.

Ne mogu da kažem da je baš od prvog dana, ali ubrzo ste postali zaslužni za njega.

- Ne znam samo kako. To je ono što je neobjašnjivo - i dalje nije zvučao

mного ljubaznije, ali ona se nije obazirala na to. - Za mene je jasno. Vi ste

neponovljiva žena. Ali ne mogu da shvatim šta je vas privuklo meni.

- Možda to što sam od prvog momenta osetila kao da vas poznajem hiljadu

godina - reče ona. - Sama sam se čudila kako pored vas nisam uzdržana i zatvorena.

Odmah sam mogla da budem onakva kakva sam zaista.

-

Svadljiva? - malo se opustio.

-

I sami ste rekli da sam vas privukla. Očigledno je da volite goropadne žene

- podsetila ga je sa osmehom.

-

Priznajem, Jedna me upravo zarobila.

- Eto vidite.

-

Nešto sam razmišljao. Ima u blizini jedan fini mlad čovek. Mogli bismo da

udamo Suzan za njega...

-

Ne dolazi u obzir. Možemo samo da ih upoznamo. Ona će sama odlučiti za

koga će da se uda! Ako se ja udajem iz ljubavi, moraće i ona,

-

Eto, vidite kako volite da protivrečite - pođali se on. - Još nisam potpisao

bračni ugovor, a vi mi već kontrirate i svadjate se sa mnom. Kako da budem

gospodar takvoj ženi?

- Ne svadjam se. Samo iznosim svoje mišljenje. Osim toga, dobra, sočna

svadja, naravno bez uvreda, je sastavni deo svake zrele veze. Mislim da svako treba

da izloži svoje mišljenje, jer ako se jedan uvek potčinjava, neće dugo biti

zadovoljan. Ako postoji sukob mišljenja, treba da se razmotre u razloţnom

sućeljavanju i da se onda prihvati ono koje je bolje. Tako rade razumni i zreli ljudi

koji se vole.

- Sve ste odliĉno smislili i objasnili. Još da mi objasnite zašto se odjednom ja

osećam zarobljen , i kao da se sve preokrenulo i vi postali moja gospodarica,

umesto obrnuto, kako je trebalo da bude.

-

O toj temi ćemo kasnije - odredi ona.- Hoću da kaţem, pored vas sam

osetila tu slobodu da budem svoja i slobodno izlaţem svoje mišljenje - brzo se

ispravila, da mu u ovako osetljivom momentu ne povredi previše sujeta.

-

A ja se ponadao da ćeš biti moja, a ne svoja - progundja on ponovo,

privlaĉeći je sebi, a ona se nasmeja i privi se uz njega.

-

Ja jesam tvoja. Ali i ti si onda samo moj.

-

To smo oĉigledno rešili u ovoj ravnopravnoj diskusiji. Sloţili smo se jednoglasno sa svim što si rekla. Šta ųeliš dalje od mene? Da priznam da si me

zarobila od prvog dana kada sam te upoznao? Da ne mogu da mislim ni na šta

drugo osim na tebe, da sam jurio po londonskim prodavnicama za ųenske stvari kao

lud dok su me svi ĉudno gledali, a ja nisam ųeleo da objašnjavam da sam zaista lud

za jednom nemogućom ųenom, i da ĉeznem i ne mogu ni sekundu više da izdrţim

bez nje.

Ona se ponovo nasmeja njegovom jadikovanju.

-

Samo želim da me voliš kolike ja tebe - rekla je.

-

To nije težak zahtev. Moći ću da ga ispunim. I čak da ga prevazidjem -

reče kao da mu pada kamen sa srca i sakri osmeh.

Zaronio je prste u njenu kosu i izvadio iz nje ukosnice. Ona se razli po njenim ramenima.

-

Onda smo se dogovorili. Ti ćeš biti moj gospodar, a ja tvoja gospodarica - presudi ona i poljubi ga, upijajući se u njegov zagrljaj.

Kraj